

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE WEDLOOP OM MILLIOENEN

15 cent.

Bliksemsnel vloog iemand de rails over.

No. 1279.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De wedloop om millioenen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

RAFFLES IS ONGERUST.

Op een helderen voorjaarsmorgen liep een man met snelle schreden het Strand te Londen af, stak Trafalgar Square over, bereikte Piccadilly en liep de Cromwell-Road in, tot hij een fraaie villa bereikt had, die tamelijk afgelegen lag, en zelfs te midden van de schoone huizen in deze deftige straat een schitterend figuur maakte.

Hij haalde een sleutel uit den zak en opende de deur.

Den toesnellenden, grijzen bediende begroette hij met een vriendelijken blik, terwijl hij den bejaarden dienaar zijn overjas overhandigde.

— Zit mijn secretaris nog aan het ontbijt? vroeg hij.

— Neen, Mylord! Mijnheer Brand bevindt zich in uw particulier vertrek en is, geloof ik, bezig met de beantwoording van een aantal brieven.

— Dank je, Gaston! Dan zal ik hem wel vinden!

Met snelle schreden begaf de heer des huizes — want dat was hij blijkbaar — zich naar een vertrek aan het einde van de groote vestibule, en opende een zware, eikenhouten deur.

De kamer, die hij nu binnentrad, was met verfijnde smaak gemeubeld en verried door haar geheele inrichting den zeer aanzienlijken rijkdom van haar bewoner.

Voor een machtig schrijfbureau zat een jonge, krachtig gebouwde man, die onmiddellijk opstond toen hij de deur hoorde openen en den

binnentredende met uitgestoken handen tegemoet ging.

Die jonge man was Charles Brand, de secretaris van een der meest bekende edellieden van Londen, en de man dien hij zoo hartelijk begroette, was die deze schoone villa bewoonde onder den aangenomen naam van Lord Aberdeen, maar inderdaad niemand anders was dan de Groote Onbekende, Raffles, die den Londenschen inspecteur van politie Baxter reeds menigmaal tot wanhoop had gebracht en tot diens bitterste vijanden behoorde, omdat hij er tot dusverre nog altijd in geslaagd was, aan diens nasporingen te ontkomen.

— Ik ben hartelijk verheugd, dat je weer terug bent, Edward, zeide Charles Brand, terwijl hij zijn meester krachtig de hand schudde.

— Heb je me gemist? vroeg de ander glimlachend, terwijl hij zijn secretaris op den schouder klopte en daarna in een gemakkelijken stoel plaats nam.

— Hoe kun je dat vragen! riep de jonge man uit. Je weet heel goed, dat ik eigenlijk geen minuut buiten je kan, en maar half leef, als je niet in de buurt bent!

— Kom, nu overdrijf je toch een beetje!

— Twijfel je er aan, Edward? vroeg Charles Brand op verwijtenden toon. Ik verzeker je dat ik de uren en daarna de seconden geteld heb, die nog tot je terugkomst moesten verlopen!

Hij keek zijn meester met een blik van innige

gehechtheid aan, en zeide toen op bezorgden toon:

— Maar weet je wel dat je er een beetje bedrukt uitziet? Er is je toch niet onaangenaams overkomen? Heeft de zeereis je misschien vermoeid?

— Ik vermoeid? Neen, Charles, vermoeiden ik in het geheel niet!

— Maar dan moet er wat met je gebeurd zijn! Je maakt me werkelijk ongerust! Wil je het me niet vertellen!

Raffles keek zwijgend voor zich uit.

Een rimpel had zich in het blanke voorhoofd gegroefd.

Zijn vuisten waren krampachtig gebald, en hij was blijkbaar aan een groote gemoedsbeweging ten prooi.

Toen hief hij met een ruk het hoofd op, en zag zijn secretaris met een bijna vaderlijken blik aan.

— Ik zal het je zeggen, Charles, zeide hij langzaam. Je verdient het. En ik maak er mij een verwijt van, dat ik ooit geheimen voor je heb gehad.... buiten het geheim, dat ook jij nimmer te hooren zult krijgen, het geheim dat van mij gemaakt heeft wat ik ben: een uitgestootene, een paria, die zou worden opgejaagd als een wild beest, als men maar flauw vermoedde wie er achter Lord Aberdeen schuilt!

— Ik wil je je geheimen niet ontlokken, Edward, zeide Charles zacht, terwijl hij het hoofd afwendde.

— Dat weet ik ook wel, beste jongen! Je weet trouwens bijna alles, veel meer dan ik ooit gedacht zou hebben, aan iemand toe te vertrouwen! Maar een ding heb ik je niet verteld. O, geloof niet dat het was uit wantrouwen! Ik heb het verzwegen, omdat ik je niet aan gevaar wilde blootstellen, mijn lot te deelen, als de politie mij eindelijk eens zou achterhalen.... wat vroeger of later immers toch zal gebeuren!

— Maar Edward — hoe kom je toch op deze gedachten? riep Charles verbaasd uit. Ik ken je niet meer! Weet je dan niet, dat mijn lot onafscheidelijk aan het jouwe is verbonden, en dat ik je in leven en dood terzijde zal staan, wat er ook moge gebeuren?

Geroerd trad Raffles op zijn vriend en secretaris toe, drukte hem nogmaals de hand.

— Ik heb er ook nooit een oogenblik aan mogen twifelen, riep hij uit. In de jaren, dat wij nu samen de vreeselijkste gevaren deelen, heb ik je leeren kennen als een man — de eenige, mag ik wel zeggen — die mij in alle omstandigheden trouw terzijde heeft gestaan! Luister dus, ik zal je verhalen wat mij is overkomen en welke groote onheilen ons misschien beschoren zijn, als wij niet snel en krachtig handelen!

— Ik luister, Edward!

Beiden namen plaats en Raffles stak een sigaret op, die onmiddellijk het vertrek met haar zacht aroma vervulde.

Raffles volgde eenigen tijd met aandacht de grijze rookslierten, die naar het plafond opwentelden, en keek toen plotseling Charles vlak in het gelaat.

— Je herinnert je natuurlijk, dat ik ieder jaar eens of twee keer zonder jou een korte reis maak?

— Ja zeker!

— Je hebt je nooit eens afgevraagd, waar ik dan wel heen ging?

— O, herhaalde malen! Maar ik overwoog, dat het mij niet passen zou, je er naar te vragen.

— Dat begrijp ik, zeide Raffles glimlachend. Dat is niets voor jou! En wat dacht je dan wel, als ik op die reizen vertrok? Want in stilte heb je toch zeker gecombineerd en nagedacht?

— Ja — maar ik heb nooit een goede verklaring weten te vinden!

— Dan zul je die verklaring nu hooren!

Raffles blies opnieuw een sierlijk rookwolkje de lucht in, en wierp zich achterover in zijn stoel.

Daarop hernam hij:

— Je weet, dat ik buitengewoon rijk ben?

— Natuurlijk, antwoordde Charles lachend.

— Je weet dat ik een groot deel van die rijkdommen.... gestolen heb?

— Ook dat weet ik. Maar evenzeer weet ik, dat je het goud met volle handen uitdeelt onder degenen, die in nood verkeerden, onder de armen, die je zouden zegenen, als je maar toeliet dat ze je leerden kennen!

— Ho ho! We dwalen af, zei Raffles op luchtigen toon. De wereld noemt mij een dief en inbreker, en alles wel beschouwd ben ik dat ook!

— Je vergeet nog iets!

— Ah zoo?

— Ja, namelijk dat je je slachtoffers steeds uitkiest onder elfendige rijkaards, die hun rijkdom verkwisten, wegwerpen, op schandelijke wijze hebben verworven!

— Maakt dat dan verschil? vroeg Raffles spottend.

— Voor de wereld misschien niet, maar voor mij wel!

— Dat is de hoofdzaak, beste kerel! Want om je de waarheid te zeggen, laat ik me niet zoóveel aan die beroemde wereld gelegen liggen, en kan zij mij gestolen worden, met de heeren rechters incluis!

Raffles zoog behagelijk aan zijn sigaret en vervolgde toen:

— Waar denk je wel, dat ik al die rijkdommen heb verzameld?

— Wel, hier in huis!

— Neen, hier bevindt zich maar een zeer klein gedeelte!

— Wat zeg je daar? riep Charles verbaasd uit. Een klein gedeelte?

— Heel klein!

— Maar goede hemel, dan moet je zoo rijk zijn als Croesus!

— Ik ben rijker dan die oude Romein, Charles, zeide Raffles glimlachend. Hij was maar een arm mannetje, bij mij vergeleken!

Charles zette groote oogen van verbazing op.

— Ja, dan weet ik niet waar je dat geld hebt opgestapeld! zeide hij op nieuwsgierigen toon.

— Het is niet alleen geld — het zijn ook sieraden van de meest uiteenlopende soort, zeer kostbare schilderijen, kostelijk gouden vaatwerk, antieke stukken, van groote waarde, die ik op dit oogenblik nog niet te gelde kan maken . . . en dat ook trouwens voorloopig niet wil!

— Dan zal ik het raden maar opgeven!

— Ik vrees, dat je ook zeer lang zou moeten raden, alvorens je de juiste plek zoudt hebben genoemd!

Met deze woorden stond Raffles op, begaf zich naar de prachtige boekenkast aan een der wanden van het studeervertrek, en nam daaruit een zorgvuldig opgerolde landkaart, die hij op de tafel uitspreidde, terwijl Charles vol spanning toekeek.

Het was een voortreffelijke kaart van Stieler, en wel van het Fjorden-gebied van Noorwegen, meer speciaal van de kuststreek, bekend onder den naam van Trondhjem Stift.

Raffles legde zijn wijsvinger op een plek van de kaart en zeide toen op ernstigen toon:

— Daar is het! Daar liggen rijkdommen zoo groot, dat ik er een gansche provincie voor zou kunnen koopen! Ja, ik geloof niet dat de schatten van den Graaf de Monte Christo, die hem door den Abt Busoni werden geschonken, zoo groot geweest zijn! En dat verhaal was nog maar fictie, terwijl mijn schatten tastbare werkelijkheid zijn! Lees eens wat daar staat op de plek waar ik mijn vinger houd!

Charles bukte zich voorover en las:

— Torghatten!

— Juist! Het is een van de tallooze eilandjes, waarmede de woeste kust van het Skandinavisch schiereiland als het ware bezaaid is. Je ziet dat het zeer kleine afmetingen heeft, ofschoon het nog een van de grootste van de eilandjes in die buurt is. Het ligt op nog geen halven kilometer van de kust, die hier zeer grillig is ingesneden, en met hemelhooze rotsen uit zee oprijst.

— Ik zie het — deze kaart is werkelijk uitstekend.

— Indien men de smalle landtong over is

gestoken, die Torghatten van het vasteland scheidt, dan bevindt men zich nog ongeveer 15 kilometer van het naaste visschersdorp Felfjorden, in het district Nordland gelegen. Dat plaatsje ligt verder zeer dicht bij het uiteinde van de zeer smalle Thosenfjord, die ruim vijftig kilometer het bergachtig land binnendringt.

— Het lijkt mij een zeer woeste, onherbergzame streek, naar de kaart te oordeelen, merkte Charles op, die met aandacht de landkaart bestudeerde.

— Daar kun je je geen voorstelling van maken! Ik geloof dat geen plek op den ganschen aardbodem dit gedeelte van Noorwegen in woeste pracht overtreft. De rotsen zijn er steil en bijna onbeklimbaar — de bergstroomen storten er zich met donderend geweld van de rots-hellingen en vormen in de laagvlakte vreeselijke draaikolken, in het kort — de natuur schijnt op deze verlaten plek een staaltje van haar toemalooze kracht en woeste schoonheid te hebben willen geven!

— Je beschrijving maakt me verlangend, die pracht eens met eigen oogen te aanschouwen, beste Edward, zeide Charles, die zijn meester met schitterenden blik had aangezien.

— Je wensch zou misschien wel eens zeer spoedig in vervulling kunnen gaan, Charles, her-nam Raffles op eigenaarden toon.

— Zooveel te beter! En dus — op dat onherbergzame eiland . . .

— Op dat zoo goed als geheel onbewoonde eiland bevindt zich een zeer hooge rots, die maar aan een zijde te beklimmen is, en die aan den kant die naar de open zee is toegekeerd, een verborgen hol heeft van onmetelijken omvang, waarbinnen de schatten verborgen zijn, die ik in den loop der jaren heb „onteigend”.

— En niemand weet iets van het bestaan van dit hol?

— Tot op heden — — neen!

— Maar je moest toch altijd iemand meenemen die je daar heen bracht!

— Ik nam nooit iemand anders mee dan mijn vertrouwden chauffeur Henderson, een man die mij met lijf en ziel is toegedaan, maar die niettemin niets weet van de aanwezigheid van mijn schatkamer der Duizend en Eén Nacht! Hij vormde, met mij, de geheele bemanning van mijn motorjacht, dat mij van de Shetland Eilanden in eenige uren naar de Noorsche kust overbrengt. Als het weer schoon en de zee kalm is, vertrek ik ook wel van Hull of Aberdeen, maar dan breng ik de boot toch steeds weder naar de Shetlands Eilanden, waar een oude zeerob, die mij voor een excentrieken Schot aanziet, haar voor mij bewaart.

— Je hebt je maatregelen goed genomen! En bestaat er nu in het geheel geen gevaar dat

een ander het geheim van de schatkamer ontdekt, en je rijkdommen rooft?

Raffles keek van de kaart op en zag den vrager strak aan.

— Je vroeg me daareven, of ik mij door het een of ander neergedrukt gevoelde. Welnu, ja — ik gevoel mij door een gevaar bedreigd — het gevaar dat ge daar zooeven zelf genoemd hebt!

— Dus men heeft je geheim ontdekt? riep Charles verschrikt uit.

— Nog niet! maar men vermoedt het — en dat is reeds erg! Door een toeval heb ik deze grot ontdekt, waar sedert de schepping geen sterveling ooit den voet had gezet — door een toeval kunnen anderen ze ontdekken, vooral wanneer hun wantrouwen en hun begeerte hen prikkelen!

— Vertel het mij! Ik gevoel dat je nu aan het hoogtepunt van je verhaal bent genaderd!

— Dat is ook zoo. Luister dan, en verwacht een der zonderlingste avonturen te hooren, die ik nog ooit zónder jou heb beleefd!

Beiden namen weer plaats.

Raffles streek zich met zijn gespierde, blanke hand over het voorhoofd, en begon aldus:

— Ik vertrok, vier dagen geleden, na afscheid van je te hebben genomen, met Henderson per auto naar Dunfermline, het noordelijkste plaatsje van Schotland. Daar lieten wij de auto in de remise van het eenige logement achter en lieten ons door een visschersschuit bij gunstigen wind naar Laxfirth, een der grootste plaatsjes op de Shetland Eilanden, brengen. In de Nesting Baai, waaraan dit dorp gelegen is, lag mijn motorboot reeds te wachten.

Wij scheepten ons in en staken in zee. Nu zal je je herinneren, dat er eenige dagen te voren een vreeselijke storm op de kusten van Engeland had geheerscht, en het verbaasde ons dus niet, in volle zee te midden van allerlei wrakstukken te varen, overblijfselen van visschersschuiten en zelfs groote stoomschepen, die op vreeselijke wijzen getuigden van de talloze schipbreuken, die er gedurende dien orkaan hadden plaats gehad.

We hadden de Far-Oër ten westen achter ons laten liggen en koersten in snelle vaart in de richting van Trondhjem, toen Henderson, die de machine bewaakte, terwijl ik aan het roer zat, plotseling op een punt aan den horizon wees, en uitriep:

— Ziet daar ginds eens, Mylord!

Ik keek in de aangewezen richting en kon niets anders zien dan een donkere stip, die met de golven op en neer scheen te gaan.

— Wat is het dan, Henderson? vroeg ik.

— Het is een sloep, Mylord, en een sloep in nood! Er wappert een roode doek boven!

Nu heeft Henderson lange jaren gevaren voor

hij in mijn dienst trad, en ik kon dus volmaakt op zijn goede oogen vertrouwen.

— Wij zullen er op afgaan! zeide ik, tegelijk het roer een paar streken westwaarts omgooiend. De zwarte stip werd nu snel grooter en spoedig zag ook ik dat Henderson gelijk had: een reddingboot dobberde daar ginds op de golven! Een der riemen was recht overeind aan een der boorden bevestigd, en aan dien riem fladderde een stukgereten lap, waarschijnlijk een roode zakdoek. Een menschelijke gedaante scheen zich met moeite aan dezen hulpmast vast te klampen. Ik liet mijn boot loopen zoo snel ze kon en binnen een kwartier lag ik boord aan boord met de sloep.

Een vreeselijk schouwspel trof onze oogen! Op den bodem van de reddingboot, die half vol water stond, lagen de lijken van zes mannen! Want dat het leven uit hen gevloeden was, kon helaas niet betwijfeld worden. Een zevende zat, met het hoofd tusschen de handen, op de voorplecht en staarde ons verwezen aan, terwijl de man, die zich aan den riem had vastgehouden, ons met een woesten kreet van vreugde ontving. De beide overlevenden waren zoo zwak, dat wij hen slechts met moeite aan boord van onze motorboot konden overbrengen.

Wij gaven hun dadelijk eten, waarop zij als hongerige wolven en met een gebrul als van een wild dier aanvielen. Henderson hoosde de reddingboot zooveel mogelijk uit. Wij namen haar op sleeptouw en zetten koers naar Trondhjem, waar wij eenige uren later aankwamen. Onder-tusschen hadden de twee geredde mannen ons hun avonturen verhaald. Zij waren Engelschen en maakten deel uit van de bemanning van de brik „King Edward”, met een lading hout op weg van Bergen naar Edinburgh. Tijdens den orkaan was het schip lek geslagen, toen het een etmaal onderweg was en de bemanning had zich in de booten begeven, echter zoo snel dat zij verzuimden levensmiddelen of water in te schepen, terwijl zij toch reeds hongerig waren door hun urenlange worsteling tegen de woedende elementen. Tot overmaat van ramp braken hun riemen een voor een in de golven en werden zij geheel en al uit den koers geslagen, dien de schepen, varende tusschen Noorwegen en Engeland, gewoonlijk volgen.

Zeven dagen lang hadden zij rondgezwakt. Een voor een waren hun makkers van uitputting en honger bezweken en zij zelven hadden niet eens meer de kracht gehad hun lijken overboord te werpen.

Ik deed dadelijk aangifte bij den havenmeester van Trondhjem, onder een valschen naam natuurlijk. De twee geredde matrozen waren daarbij tegenwoordig en legden eveneens hun beëdigde verklaring af. Ik had hen daar willen achterlaten — en de duivel mag mij

halen als ik daar niet zeer verstandig aangedaan had — maar zij smeekten mij zoo dringend hen beiden mee naar Engeland terug te nemen, zoodat zij te eerder weder zouden kunnen aanmonsteren, dat ik mij liet bepraten.

Met dat alles had ik natuurlijk een kostbaren tijd verloren, zoodat ik pas tegen dat de duisternis in viel, mijn boot, niet als anders, in de mij bekende verscholen kreek ten noorden van het eiland Torghatten liet ankeren, maar aan het einde van de Thosenfjord, dus dicht bij het plaatsje Felfjorden. Gedurende de reis had ik aan de twee matrozen, die van zwakte nog nauwelijks konden staan, gezegd, dat zij mij met Henderson zouden wachten, daar ik eenige uren afwezig zou zijn.

Driedubbele ezel die ik was!

Wij kwamen pas om elf uur in den avond te Felfjorden aan, en namen onzen intrek in het logement „De Steenarend”. Ik nam Henderson ter zijde en gelastte hem op de twee matrozen te letten en hen in geen geval uit het oog te verliezen of hen te veroorlooven mij te volgen, ofschoon ik dien voorzorgsmaatregel totaal overbodig achtte, daar, zooals ik reeds zeide, de twee matrozen — die Stephen Sharp en Ben Ferguson heetten — nauwelijks staan konden, en in slaap vielen, zoodra wij de herberg binnen waren.

Aanstands zal je blijken, hoe de slaap en de zwakte van die mannen, die ik het leven had gered, er in werkelijkheid uitzagen!

Ik verliet „De Steenarend” en sloeg den weg in naar de kust. Door stevig door te stappen, had ik die na twee en een half uur bereikt. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat ik gewapend was, en mijn electrische zaklantaarn bij mij had. Daar ik het eiland Torghatten wel eens meer van de kust nader, heb ik bij een der arme visschers steeds een roeibootje klaar liggen, dat ik zoo noodig bij ruw weder kan veranderen in een motorsloepje, door een z.g. buitenboordmotor, zooals onze politie ze op de Theems ook wel gebruikt. Maar de zee was kalm en daarom besloot ik dien halven kilometer maar te roeien.

Ik bereikte het eiland, toen het omstreeks twee uur was. De nacht was zeer donker en ik moest mijn zaklantaarn te baat nemen, om mijn weg te vinden. Hoe de weg is, die naar het rots-hol voert, je zult dat zelf wel zien! Het zij je voor het oogenblik genoeg, te weten, dat ik het hol na een half uur klimmens bereikte, den buit aan edelgesteente en andere kostbare voorwerpen, die ik in een kleine handtas had meegenomen, benevens 10.000 pond aan goud veilig verborg, en daarna den terugweg aanvaardde.

Het was buitengewoon stil.

Niets verstoorde de rust op dit zoo goed als onbewoonde eilandje. De duizenden eider-

ganzen, stormvogels en wilde eenden die het bewonen, sliepen.

Plotseling, terwijl ik de rots reeds weder bijna was afgedaald, trof een zonderling geluid mijn oor — het was of een zware steen, van de berg-helling losgeraakt, in de diepte stortte.

Ik stond stil en spitste de ooren, terwijl ik aandachtig rondloerde.

Niets bewoog. Alom heerschte weder de stilte des doods. En toch had ik kunnen zweren, dat ik het geluid van een weggrollenden steen vernomen had. En hoe kon een steen in dit verlaten oord anders aan het rollen worden gebracht dan door — een menschelijken voet.

Ik stond nog in beraad, wat te doen, toen — de maan mij te hulp kwam! Ik keek juist nogmaals rond, toen onze trouwe wachtster door de wolken brak. En nu zag ik op den rug van een rotsachtigen heuvel aan mijn rechterhand duidelijk twee menschelijke gestalten zich tegen de door de maan verlichte wolken afteekenen. Zij moesten mij ook gezien hebben, want snel doken zij weg. Maar nu wilde ik zekerheid hebben, al zeide mijn voor gevoel mij al wie de twee indringers op mijn gebied waren! Ik snelde den heuvel op, en bereikte den top, toen de twee gedaanten zoo hard zij konden, naar de kust snelden.

En daar lag mijn sloep!

De kerels waren blijkbaar vermoeid en ik nog frisch. Maar zij waren mij te ver vooruit! Zij ontdekten mijn bootje — blijkbaar waren zij zelven met een andere sloep op een geheel ander punt van het eiland aan wal gekomen — sprongen er in, en roeiden als bezeten weg!

Schieten kon ik natuurlijk niet.

En zoo bleef mij niets anders over dan net zoo lang in 't donker de kust af te zoeken tot ik op mijn beurt het schuitje vond, waarmede de twee schavuiten waren overgestoken. De rest is spoedig verteld. In „De Steenarend” vond ik Henderson in zijn kamer op een stoel vastgebonden, met een prop in den mond.

De twee mannen, die ik het leven gered had, waren spoorloos verdwenen.

De waard, dien ik wakker maakte, vertelde mij dat hij hen een half uur na mij doodkalm had zien wegwandelen, en aan niets kwaads had gedacht.

En dat is mijn avontuur, Charles!

Een tijdlang dacht Charles Brand ernstig na.

Toen zeide hij:

— Je hebt ook later geen spoor van die twee matrozen, Ben Ferguson en Stephen Sharp, ontdekt?

— Ja toch! zeide Raffles haastig. Dat had ik nog heelemaal vergeten! Ik heb nog een paar uren met Henderson de omstreken afgezocht. Toen gingen we maar slapen, omdat we het nuttelooze van die pogingen wel inzagen. En toen

we den volgenden morgen met de motorboot terug wilden, bleek de schroef op geheimzinnige wijze verdwenen te zijn! Wij moesten de boot laten waar ze was. Ik telegrafeerde een firma te Trondjhem, die motorbooten bouwt, om een nieuwe schroef, en toen die aankwam, waren we precies een geheelen dag kwijt.

— Vandaar dus dat je een dag later bent teruggekeerd!

— Juist! En de twee matrozen hadden blijkbaar de eerste de beste boot naar Engeland gepakt!

— Hoe weet je dat?

— Omdat ik hen gezien heb!

— Hier in Londen?

— Juist toen ik het Victoria Station uitkwam. Ik wilde op hen afaan, maar de kerels hadden mij helaas gezien, en sprongen vliegensvlug in een auto, die zoo spoedig in het drukke gewoel verdween, dat ik zelfs niet getracht heb, hen in te halen! Ze zijn ontsnapt!

— Dat is jammer!

— Dat is het zeker, want zulk een bijzondere ontmoeting komt in een reusachtige stad als deze heel zelden voor!

— Maar zeg mij nu eens — kunnen die twee mannen je geheim ontdekt hebben?

— Dat betwijfel ik sterk! Want Charles — wie mijn schatkamer eenmaal zonder mijn wil binnentreedt — die blijft er tot ik hem bevrijd!

Charles wierp een snellen blik op zijn meester.

Diens oogen fonkelden onheilspellend en om zijn lippen speelde een trek, dien Charles daar wel eens meer gezien had, als Raffles een of andere gevaarlijke daad stond te verrichten, of ook wel, wanneer hij in groote woede verkeerde.

Hij begreep, wat het voor de vijanden van dezen man moest beteekenen, als hij dien trek op zijn gelaat vertoonde!

Opnieuw heerschte er eenige oogenblikken zwijgen.

Toen zeide Charles langzaam:

— Ik ken je te lang en te goed om niet te weten dat je het hierbij niet zult laten!

— Dat spreekt vanzelf! Ik gevoel mij niet gerust voor ik weet, of die kerels iets hebben ontdekt, en wát zij dan hebben uitgevonden. Daartoe is allereerst noodig dat wij beiden nogmaals naar het eiland Torghatten gaan en de grot en haar omstreken nauwkeurig onderzoeken. Indien de schurken, die ik te kwader ure het leven heb gered, inderdaad er in slaagden de schuilplaats te ontdekken, dan zouden al mijn schatten verloren gaan, en ik zou zoo arm

zijn als de kerkkratten! En dat wil ik niet, om verschillende redenen, die jij even goed kent als ik zelf.

— Dan zal het zeker wel het beste zijn, als we zooveel mogelijk haast maken!

— Dat zal het ongetwijfeld! Hoe eerder we vertrekken, hoe verstandiger we handelen. Ik weet niet of die twee kerels werkelijk beroepsmatrozen waren, maar in ieder geval schijnen zij mij zeer slim toe, lieden, die men liefst niet als vijand pleegt te hebben.

— Ik ben dadelijk tot je dienst, dat weet je!

— Dan zullen we maar onmiddellijk vertrekken!

— Verkleeden we ons?

— Dat lijkt me overbodig! Maar we zullen wel een paar valsche baarden en pruiken, met andere dingen medenemen ten einde ons, zoo noodig, op de plaats van onze bestemming te kunnen verkleeden en ons gelaat te veranderen.

— Natuurlijk nemen we wapens mede?

— Vergeet dat vooral niet! Wij krijgen waarschijnlijk met kerels te doen, die er niet het minste gewetensbezwaar in zullen zien om ons te vermoorden als zij zich betrapt weten of in het nauw gedreven worden. En ik zou niet zijn wie ik ben, als ik mij maar kalmpjes om hals liet brengen. Steek dus maar gerust een paar deugdelijke revolvers bij je!

— Uitstekend! Wanneer denk je te vertrekken?

— Van middag nog. Wij zullen zoo ver mogelijk met den trein zien te komen en dan morgen verder reizen.

— Je maakt dus geen gebruik van de auto?

— Ditmaal niet.

— Dan neem je dus ook Henderson niet mee?

— Neen! Wij kunnen de motorboot heel wel met ons beiden besturen, en waar wij ons mischienen in levensgevaar gaan begeven, wil ik hem daar niet aan blootstellen. Met jou is dat heel wat anders! Als jij er eenmaal achter bent, dat ik iets dergelijks ga ondernemen, zou ik immers toch vruchteloos trachten je terug te houden!

— Daarin heb je gelijk. Edward! Ik zou mij eenvoudig aan je vastklemmen.

— Zie je wel! En nu vooruit! We gaan eenige spannende dagen tegemoet als ik me niet zeer vergis!

— Des te beter! Een weinig beweging zal ons goed doen! Aan het werk!

HOOFDSTUK II.

DE POLITIE BERAAMT EEN PLAN.

Omstreeks denzelfden tijd dat dit gesprek plaats vond, drentelden twee mannen van alles behalve gunstig uiterlijk op en neer voor het gebouw van Scotland Yard.

Die twee mannen, als matroos gekleed, waren Ben Ferguson en Stephen Sharp, de beide schipbreukelingen, die door Raffles van een wissen dood waren gered.

Nadat zij nogmaals zwijgend de straat waren doorgelopen, waarin zich het machtige politiegebouw bevindt, zeide de grootste van de twee op gemelijken toon:

— En nu verkies ik niet langer naar je praatjes te luisteren! Ik zeg nog eens, dat dit het eenige middel is om tenminste nog iets van den buit machtig te worden.

— Maar de politie zal ons niet gelooven, Ben, klaagde de kleine man met het valsche gelaat.

— Dat kunnen we immers in ieder geval probeeren?

— En dan.... jij praat maar altijd over „den buit"! Weet je dan zoo zeker dat daar op het eiland werkelijk een schat verborgen is?

Ben Ferguson haalde de schouders met een minachtend gebaar op.

— Het is moeite en tijd verspild om je dat aan je verstand te brengen, zeide hij op spottenden toon. Vertel me nu eens even of jij werkelijk veel in de noordelijke zeeën gevaren hebt.

— Een jaar of vijf.

— Vijf jaar? Dan zou je toch even goed als ik kunnen weten wat voor een eiland dat Torghatten eigenlijk is! Weet je niet dat het nooit door andere menschen bezocht wordt dan die er thuis behooren?

— Ja, dat weet ik!

— O, dat is al zooveel gewonnen! Er leven misschien vier visschersgezinnen op dat verlaten, rotsachtige eiland, dat maar één weg heeft en die is nog bijna onbegaanbaar als het geregend heeft. Vertel mij nu eens even wat een man, die door zijn bediende als Mylord wordt aangesproken, wel op die barre rots kan komen uitvoeren!

Ferguson keek zijn makker doordringend aan, als wachtte hij met spanning op een antwoord.

Sharp zag hem op zijn beurt bedremmeld aan, en zeide stotterend:

— Hij kwam er misschien om te visschen.

— Dat is erg waarschijnlijk! Een heer van adel! — daarvoor willen we hem tenminste

voorloopig maar houden — die van Londen komt, om in het hartje van den nacht te vischen op een eiland, dat een anderhalve dagreis van de hoofdstad is gelegen! Je moest wijzer zijn! Neen, dat bezoek had natuurlijk een geheel andere reden! Want waarom zou die nachtelijke bezoeker ons zoo hardnekkig hebben nage-loopen toen hij zich ontdekt zag door jou ezelachtigheid om op een lossen steen te trappen?

— Dat weet ik niet.

— Je weet nooit iets! Maar ik weet mijn hersens te gebruiken, en die zeggen mij, dat men niet uit Londen naar een geheel van de buitenwereld afgezonderd eiland komt, in het holst van den nacht, als men er geen dingen te verrichten heeft, die het daglicht niet kunnen verdragen! Wat kunnen dat nu voor dingen zijn. Te stelen valt er niets! Men komt daar integendeel iets verbergen! Ben je het met me eens of niet?

— Ja, ik gevoel wel, dat je redeneering logisch is, maar zelfs dan zie ik niet in, waarom we er de politie in zouden halen, en den verborgen schat niet geheel voor ons alleen zouden houden!

— Als dat maar kon, zou ik het natuurlijk wel doen! Maar zie jij daar soms kans toe? We bezitten geen roode cent — wat we hadden, hebben we met de schipbreuk verloren — we zouden dus niet eens naar het eiland kunnen gaan, ook al lieten we ons op een schip naar Noorwegen aanmonsteren, want al ben je in Bergen, dan ben je nog niet op het eiland Torghatten. En neem eens een oogenblik aan, dat we er inderdaad zouden komen, dan waren we er nog lang niet! Onze aanwezigheid daar zou de kleine bevolking argwaan inboezemen — ik behoef er geen geheim van te maken dat we geen van beiden een gezicht hebben, dat nu bepaald heel veel vertrouwen inboezemt — integendeel! Die brave menschen zouden zich haasten, onze aanwezigheid te gaan verklappen, wat niet zeer aangenaam voor ons zou kunnen afloopen, als we bedenken dat de politie van Zweden nog een appeltje met ons te schillen heeft en dat de Noorsche politie ons zoo zeker als iets zou uitleveren.

— Dat is zoo. De voorzichtigheid is de moeder van de porceleinkast!

— Nietwaar? Dan is er nog een bezwaar. We hebben een kostbaren tijd verzuimd met

het onschadelijk maken van dien vervloekten chauffeur, zoodat we in het geheel niet weten waar de geheime bergplaats zich ergens bevindt. En reken er maar op, dat onze man die zoo goed verborgen heeft, dat wij er een menschenleeftijd naar zouden kunnen zoeken, zonder ze te vinden. En daarom blijft ons niets anders over dan de politie van Londen in den arm te nemen. Dan veranderen dadelijk alle omstandigheden: wat wij onmogelijk kunnen doen, is voor haar met haar machtige hulpmiddelen een peulschilletje! Zij kan desnoods een heel regiment agenten naar het eiland zenden, om een onderzoek in te stellen. Geld is voor haar ook al geen bezwaar.

— Maar zal ze ons wel wat afstaan, als er werkelijk iets gevonden wordt? vroeg Sharp op ongeloovigen toon.

— Natuurlijk doet ze dat! Ik zie wel, dat jij niets van de wet af weet, en daarom zal ik je maar weer vertellen dat er zooiets als vinderschap bestaat, en dat we des te eerder een groot bedrag zullen krijgen, als mijn vermoeden waarheid wordt — namelijk dat op Torghatten een schat verborgen is, die niet op eerlijke wijze verkregen is.

Sharps oogen begonnen hebzuchtig te schitteren.

— Als je daar zeker van bent, kun je op me rekenen. Maar je moet me garandeeren dat we geen onaangenaamheden met de politie krijgen, anders worden we kwade vrienden!

— Daarvoor behoef je niet bang te zijn! Ik ben blij dat ik je eindelijk heb kunnen overhalen! En je kunt er je zelf ook over verheugen, want ik zou er geen been in hebben gezien om de zaak alleen op touw te zetten, en dan had jij er het nakijken aan gehad!

Zoo sprekende waren de twee mannen weder voor den ingang van het politiegebouw aangekomen en traden nu vastbesloten naar binnen.

Een portier ontving hen met de vraag wat zij verlangden.

— Wij wenschen den hoofdinspecteur te spreken, zeide Ben Ferguson, die steeds het woord placht te voeren.

— Verwacht hij u?

— Neen, dat niet!

— Dan denk ik, dat jullie wel een uurtje zult moeten wachten, zeide de portier, terwijl hij aanstalter maakte de beide bezoekers naar een kleine wachtkamer te geleiden, die zich in het begin van de hall bevond.

Maar het woord wachten kwam niet in het woordenboek van Ferguson voor.

Hij pakte den portier zacht bij den arm en zeide op overtuigden toon:

— Ga jij nu maar eens naar je baas, vriend-lief, en zeg hem dat ik hem over een zeer gewichtige zaak moet spreken! Hóór je: een zéér

gewichtige zaak! Zeg hem maar, dat het om millioenen gaat en dat ik hem misschien in de gelegenheid kan stellen, een der gevaarlijkste misdadigers van geheel Europa in handen te krijgen!

Ferguson had dit met zooveel overtuiging gezegd, dat de portier er door onder den indruk was gekomen, ofschoon het optreden van den zeeman zijn prestige deerlijk schaadde.

Hij bromde dan ook:

— Als dat zoo is, dan zal ik eens gaan kijken wat ik voor jullie doen kan. Wacht hier dan maar even!

Hij liet de beide matrozen in de groote hall staan en begaf zich niet al te vlug naar het vertrek van den inspecteur Baxter, die in een druk gesprek met een zijner ondergeschikten gewikkeld was.

Baxter keek ongeduldig op, toen de portier binnentrad, en vroeg:

— Wat is er nu weer? Ik had je toch gezegd, dat we niet gestoord mochten worden, daar we een belangrijke zaak hebben te behandelen.

— Dat weet ik wel, mijnheer, antwoordde de portier op bedeesden toon, maar er wachten in de vestibule twee mannen, die zeggen dat zij u een zaak van het grootste gewicht hebben mede te deelen, die geen oogenblik uitstel kan dulden!

Baxter keek zijn ondergeschikte aan.

— Wat zouden we doen? vroeg hij.

— Wel, ik zou ze maar ontvangen als ik u was. De zaak die we nu behandelen kan nog wel enkele minuten wachten, antwoordde Sullivan.

— Wat zijn het voor mannen? vroeg Baxter den portier.

— Zij zijn gekleed als matrozen, mijnheer, en zij zeggen dat u er geen spijt van zoudt hebben als u hen ontving, want dat zij u misschien in staat zouden stellen om een der grootste misdadigers van geheel Europa in handen te krijgen!

Het gelaat van Baxter werd purperrood. Hij zag Sullivan met groote oogen aan, en deze kende zijn chef al meer dan genoeg om niet te weten wat er op dit oogenblik in diens gemoed omging.

Er was maar één man op den ganschen aardbodem dien Baxter werkelijk als den grootsten boosdoener onder de zon beschouwde, en die man heette John Raffles!

Maar spoedig nam het gelaat van den hoofdinspecteur weder zijn vroegere uitdrukking aan. Hij haalde de schouders op en zeide knorrig:

— Kom, dat zou te mooi zijn om waar te kunnen wezen! Maar we zullen in ieder geval de twee kerels hun verhaal laten doen. Ik hoop dat gij dat met me eens zijt, Sullivan?

Deze keek glimlachend voor zich uit, zonder antwoord te geven.

Hij kende Baxter reeds door en door!

Zijn chef had de gewoonte om eerst alles te vragen en om dan, als hij de gegrondheid van het antwoord inzag, een oogenblik later te doen alsof het geheele plan van hem afkomstig was.

Het was een der vele zwakheden van dezen politiemann!

— Laat die twee mannen binnen komen, beval Baxter.

De portier verliet het vertrek en even later traden Ben Ferguson en Stephen Sharp het kantoor binnen.

De laatste draaide zenuwachtig aan zijn muts, maar Ferguson was de kalmte zelf en trad met een zekerheid op, die zijn makker het grootste respect inboezemde.

Baxter en Sullivan keken de beide mannen scherp aan.

— Uw namen? vroeg de hoofdinspecteur eindelijk.

— Ik heet Ben Ferguson en dit is mijn kameraad Stephen Sharp, antwoordde de eerste.

— Gij hebt mij een bekentenis te doen?

Ferguson keek den hoofdinspecteur verbaasd aan.

— Een bekentenis? vroeg hij. Wie heeft u dat wijs gemaakt? Ik heb niets te bekennen!

— Maar wat komt gij hier dan doen?

— Ik kom u een verhaal vertellen, en ik kan u verzekeren, dat gij er geen spijt van zult hebben als gij den inhoud daarvan eenmaal kent. Een verhaal is echter iets anders dan een bekentenis, is het niet zoo, mijnheer? zoo wendde Ferguson zich nu tot Sullivan, dien hij met zijn scherp blik onmiddellijk als den schrandersten van de twee aanwezigen had herkend.

— Dat is zoo, man, antwoordde de inspecteur glimlachend.

— Nu vertel dan maar op, beval Baxter korzelig. Maar maak het kort, want mijn tijd is zeer beperkt?

Ferguson keek om zich heen, nam dooðkalm op een stoel plaats, die zich in zijn nabijheid bevond en begon tot in de minste bijzonderheden het verhaal te doen van de gebeurtenissen, die de lezer reeds kent.

Baxter zoowel als Sullivan hadden met de grootste aandacht geluisterd.

Toen Ferguson zijn verhaal geëindigd had, bleven beide politiemannen eenigen tijd zwijgend voor zich uit zien.

Toen zeide Baxter, zich tot den verhaler wendende:

— Zoudt gij bereid zijn een onzer inspecteurs en eenige mannen naar dat eiland te vergezellen, en hun den weg te wijzen? Gij zegt immers dat gij de wateren daar in de buurt zeer goed kent?

— Zoo goed als mijn zak op het einde van de maand, mijnheer! En ik zou u ook niet aanraden daar zonder een goeden loods of iemand die het vaarwater zeer goed kent heen te gaanhet zou wel mogelijk kunnen zijn dat gij er nooit meer van zoudt terug komen!

Een lichte huivering voer over den rug van den hoofdinspecteur.

Gevaaren waren voor hem wat de zon is voor de sneeuw! Hij kon het denkbeeld niet verdragen, dat hij zijn kostbaar leven in de waagschaal zou moeten stellen!

— Dus het vaarwater is daar zoo gevaarlijk, zegt gij? vroeg hij aarzelend.

— Ik herhaal: voor iemand die niet in die streken bekend is, en ik heb jaren achtereen gevaren op een schip, dat uitsluitend op die kust van Noorwegen voer.

— Hm! Wat denk je er van, Sullivan? Zou dat nu niet juist iets voor jou zijn?

— Ik erken, dat ik mij heel graag met die zaak zou bemoeien, antwoordde de jonge inspecteur, die zeer wel wist, dat Baxter alle mogelijke moeite zou doen om zich zelf later al de eer van de onderneming toe te kennen als zij eenmaal geslaagd was.

— Dus je meent dat er iets achter schuilt? zoo vroeg Baxter verder, die er zelf in het geheel niets achter vond!

— Ongetwijfeld, antwoordde Sullivan. Ik kan mij zeer goed vereenigen met de redeneering van Ferguson. Het komt ook mij zeer zonderling voor dat een rijk heer op een zoo buitengewoon tijdstip een bezoek gaat brengen aan een geheel afgelegen eiland, belast met een blijkbaar zeer zwaar valies, en dat hij degenen die hem gevolgd zijn — ik laat voor het oogenblik daar met welke bedoelingen, zoo voegde de jonge man er met een snellen maar doordringenden blik op de beide matrozen aan toe — tracht in te halen, en dit met een doel dat aan geen twijfel onderhevig kan zijn!

— Aan geen twijfel hoegenaamd, zeide Ferguson barsch, Ik heb duidelijk gezien dat hij een revolver in de hand had, die in het maanlicht schitterde. Hij durfde zeker niet schieten, omdat hij bevreesd was de weinige bewoners te alarmeeren. En wie daar bang voor is, die heeft geen zuiver geweten, dat is dunkt me duidelijk!

— Dat geloof ik ook, beaamde Sullivan. Het is een zonderling doen, om des nachts om twee uur een rots op een zoo goed als onbewoond eiland te beklimmen, beladen met een zwaar valies, en de lieden die u blijkbaar komen storen, met een revolver na te zitten!

— Maar wie zou die man geweest zijn? riep Baxter ongeduldig uit.

— Mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan kalm, als wij die vraag konden beantwoorden,

zouden we waarschijnlijk deze reis niet behoeven te doen.

— Maar je maakt je toch een voorstelling, riep Baxter uit, die zeker verwacht had, dat de beide matrozen zouden zijn binnen getreden, met den langgezochten gentleman-inbreker stevig tusschen hen ingekneld.

— Ik maak mij in het geheel geen voorstelling, omdat ik niets bepaald weet, buiten en behalve de aanduidingen van dezen man, Ben Ferguson. En omdat ik het bepaald weten moet, daarom zal ik nog heden naar Torghatten vertrekken.

— Denkt ge daar iets te vinden, wat deze twee mannen je al niet hebben medegedeeld, Sullivan? vroeg Baxter.

— Mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan, steeds even kalm. Die mannen zijn matrozen en geen detectives. Er kunnen hun honderden dingen ontgaan zijn, die mij bij het eerste gezicht in het oog zouden vallen. Zij merken alleen de groote feiten op, combineeren niet.

— Ja, daarin heb je gelijk, zeide Baxter. Nu, ga dan je gang maar — en ik hoop van harte, dat je dien vervloekten John Raffles van je strooptocht mee terug brengt.

De oogen van den jongen inspecteur glansden op bijzondere wijze.

— Dat zou mij een jaar van mijn leven waard zijn, mijnheer Baxter! riep hij uit. Maar reken daar vooral niet op. Ten eerste is het volstrekt niet zeker, dat de Groote Onbekende ook maar het geringste met deze zaak uitstaande heeft, en al had hij dat — dan moet het geluk, dat hem tot dusverre zoo allerzonderlingst gediend heeft, maar willen dat wij hem juist op Torghatten of daar in de buurt aantreffen!

— Nu, ik wensch je van harte succes. Ik zou wel zelf meegaan, en de onderneming leiden, maar — zie je —.

— Ik weet het, mijnheer Baxter, viel Sullivan hem diplomatiek in de rede. Uw jicht — —

— Juist, mijn jicht. Op mijn jaren zou een zeereis — niet waar? —

— Ongetwijfeld! zeide Sullivan, met een fijn glimlachje op de smalle lippen.

— Vertel me nu eens, hoe je de reis denkt te maken!

— Ik wilde per spoor tot Hull gaan. Er vertrekt over een uur een sneltrein van het Victoria Station. Te Hull zou ik dan een stoomboot huren, liever nog een motorboot van de havenpolitie ter leen vragen en daarmee naar het eiland Torghatten oversteken. Deze beide mannen moeten mede om ons in dat vaarwater door de rotsen heen te loodsen, en bovendien wilde ik vier detectives mede nemen.

— Als ik u mag raden, mijnheer, zoo merkte Ferguson nu op, die het geheele gesprek aandachtig gevolgd had, dan zou ik liever van Aberdeen naar Trondjhem oversteken, daar een auto nemen, en dan op die wijze het dorpje Felfjorden bereiken. Ten eerste bekort gij dan den zeeweg aanzienlijk, ten tweede kunt gij de rots van landzijde naderen, wat van belang is als die snuiter daar soms teruggekeerd mocht zijn als wij daar aankomen, en wij willen hem bij verrassing overvallen — wat zeker niet gaat als wij uit zee naderen en hij ons op mijlen afstands kan zien aankomen — en ten derde behoeven wij dan geen veilige ankerplaats op het eiland te zoeken, wat lang niet zoo gemakkelijk zal gaan als gij u misschien voorstelt.

— Maar uwe opmerkingen zijn volmaakt juist! riep Sullivan uit. Gij hebt gelijk — deze weg is veel beter, en ook korter. En laat ons nu snel handelen! Wij hebben nog slechts drie kwartier den tijd! Gij, Ferguson en Sharp, wacht mij aan de deur! Ik ga mijn mannen waarschuwen en de politieauto per telefoon bestellen. Mijnheer Baxter, een som van honderd pond als ik u verzoeken mag! Dat zal voorloopig wel voldoende zijn!

De twee matrozen verlieten het vertrek, een snellen blik met elkaar wisselend.

Baxter haalde een portefeuille te voorschijn en betaalde zijn rechterhand de gevraagde som.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES BEGAAT EEN ONVOORZICHTIGHEID.

Ongeveer op denzelfden tijd stapten Raffles en zijn vriend Charles in de auto, die hen naar het Victoria Station zou brengen.

De chauffeur Henderson zat aan het stuurwiel.

Raffles droeg een handvalies, waarin hij zijn

vermommingen had gepakt, terwijl Charles een dergelijk valies droeg.

— Henderson, zeide Raffles voor het instappen, je moet ons eerst door Cromwell Road en vervolgens door Downingstreet rijden. In de eerste straat houdt je stil voor den kleeren-

winkel van Withman, en in Downingstreet voor den winkel van Hirschhauer, den bekenden kapper.

De chauffeur, die niet gewoon was veel te spreken en liever de bevelen van zijn meester opvolgde zonder eenige opmerking te maken, tikte aan zijn pet.

Even later stelde de kolossale wagen zich in beweging, en gingen de beide vrienden een van hun meest opwindende avonturen tegemoet!

— Moet je nog eenige boodschappen doen in de winkels die je Henderson hebt opgegeven? vroeg Charles, toen de auto in snelle vaart door Cromwell Road reed.

— Het is wel niet strikt noodzakelijk, maar ik wilde mij nog een paar waterlaarzen aanschaffen. Men kan nooit weten wat er gebeurt. De jouwe zijn nog in uitstekenden toestand, maar de mijne hebben tijdens onze laatste vischpartij in Schotland danig geleden. En bij Hirschhauer moet jij even wat valsche haar koopen. Het is beter dat ik het niet zelf doe.

— Weet je wat mij daar invalt?

— Nu?

— Dat we er misschien beter aan hadden gedaan, als we ons vóór de reis reeds vermomd hadden! Jij ziet er nu nog juist zoo uit, als toen je van je reis terug kwam.

De auto was intusschen snel door de City gereden en hield nu stil voor een grooten winkel van allerhande kleeren.

Raffles stapte uit en ging den winkel binnen.

Een kwartier later keerde hij weer terug, een groot pak dragende, dat hij op den bodem van de auto wierp.

— Vooruit maar weer, Henderson, beval hij. Nu naar de Downingstreet.

Weer vloog de machtige auto grommende door het gewoel en zwenkte even later de straat in, waar zich te Departement van Buitenlandse Zaken bevindt, benevens het gebouw van Scotland Yard.

Schuin tegenover dat gebouw hield de auto opnieuw stil voor een der grootste kapperswinkels van Londen.

— Ik zal Henderson maar de volgende zijstraat laten inrijden, zeide Raffles tot Charles, terwijl deze zich gereed maakte uit te stappen. Het is toch maar beter dat zij daar in dat bekende gebouw niet de auto van Lord Aberdeen voor een kapperswinkel zien staan. Je kunt nooit weten.

Charles en Raffles stapten nu beiden uit.

De eerste gelastte den chauffeur de volgende dwarsstraat in te rijden en daar op hen beiden te wachten, en Raffles liep met snelle schreden naar een sigarenwinkel, die een twintigtal schreden verder was gelegen.

Charles had het valsche haar spoedig uitge-

zocht en drentelde nu naar de dwarsstraat, waar de auto wachtte.

Op den hoek van die straat wendde hij zich om, teneinde Raffles te kunnen zien aankomen.

Deze had zijn voorraad sigaretten aangevuld, en verliet den winkel om zich op zijn beurt naar de wachtende auto te begeven.

Op het oogenblik dat hij langzaam het politiebureau voorbij liep, bezig met de sigaretten uit een van de gekochte doosjes in zijn gouden koker te steken, ging de deur van het gebouw snel open en traden een inspecteur van politie, in uniform, met een klein valies in de hand, vier mannen, die blijkbaar detectieven waren, en ten slotte twee als matroos gekleede mannen naar buiten.

Raffles keek zonder veel belangstelling op. Maar plotseling stond hij stil!

Hij had de twee matrozen herkend, die hij eenige dagen geleden uit de sloep van de „King Edward” had gered!

Op hun beurt keken de beide matrozen den voorbijganger, die zoo plotseling, zonder zichtbare reden, stil was blijven staan, opmerkzaam aan.

Toen deed Raffles de eerste onvoorzichtige daad van zijn veelbewogen leven.

Hij vergat geheel, dat hij zich vermomd had en voor de beide mannen op het eerste gezicht zeker niet te herkennen zou zijn. . . . en zette het op een loopen!

De twee matrozen, die zeer waarschijnlijk niet op Raffles zouden hebben gelet als hij bedaard door was blijven loopen, al hadden zij dan ook misschien een flauwe gelijkenis in gedaante en gelaat meenen waar te nemen, kregen nu natuurlijk argwaan, en toen zij Raffles hard zagen wegloopen, werd hun twijfel zekerheid. Een man kan zich nog zoo goed vermommen, hij kan onmogelijk zijn wijze van loopen veranderen als hij snel wegloopt.

Raffles wist dit ook heel goed en het volgende oogenblik had hij al hevige spijt over zijn onvoorzichtigheid. . . . maar toen was het te laat!

De twee matrozen schreeuwden zoo hard zij konden:

— Daar loopt hij, mijnheer! Daar gaat onze man! Haast u, anders ontkomt hij u zeker!

Op dat oogenblik kwam de groote politieauto aanrijden, die Sullivan telefonisch had besteld.

Met oorverscheurend getoeter stormde de reusachtige wagen de straat in en hield voor Scotland Yard stil.

De mannen sprongen er snel als de bliksem in, en de wagen stelde zich op een kort bevel van Sullivan in beweging, toen Ferguson uitriep:

— De kerel laat wat vallen, mijnheer!

— We zullen wel zien wat het is, zeide Sullivan, die den voortsnellenden Raffles geen oogenblik uit het oog verloor.

Op het trottoir, dat bijna geheel verlaten was in deze niet zeer druk bezochte straat en op dit uur van den dag, lagen eenige witte voorwerpen, die de vluchteling blijkbaar had laten vallen.

Als Sullivan nu maar goed geweten had met wien hij te doen had, dan zou hij zeker den wagen niet hebben laten stoppen, maar hij wist het helaas nog niet, en zoo beging hij op zijn beurt een domheid, die hem duur te staan zou komen.

Hij beval den chauffeur even te stoppen, en sprong schielijk uit de auto, om de witte voorwerpjes op te rapen.

Het waren eenige van de sigaretten, die Raffles zooeven gekocht had.

Dit had zeker geen tien seconden geduurd, maar een man als Raffles had, als hij in nood was, aan tien seconden ruimschoots genoeg.

Met een paar sprongen was hij bij de dwarsstraat.

Twee hevige vuistslagen deden twee onvoorzichtige voorbijgangers, die zich op het geschreeuw van de politiemannen verdienstelijk wilden maken door den vluchteling aan te houden, als aangeschoten konijnen om en om buiten.

Charles, die het geheele voorval van begin tot einde had gezien, had reeds het portier opengerukt, en Henderson toegefluisterd:

— Zoo hard als de wagen maar loopen kan naar het Victoria Station!

Henderson knikte, als ging hem de geheele zaak niet het minste aan, en maakte vlug contact.

Raffles kwam aanstormen en sprong met weergalooze vlugheid naast Charles in de auto, die zich reeds in beweging had gesteld.

Sullivan, die den vluchteling om den hoek van de zijstraat had zien verdwijnen, maar er niet het minste vermoeden van kon hebben dat daar een auto stond te wachten, liet zijn eigen wagen een weinig stoppen, toen hij en zijn mannen een ondeelbaar oogenblik later de dwarsstraat bereikten, ten einde zich te overtuigen waar de vluchteling gebleven was.

Uit zeven kelen steeg een kreet van woede op, toen zij een auto zich in razende vaart zagen verwijderen.

— Die grijze auto achterna, zoo snel als je kunt, chauffeur, beval Sullivan, die bleek van opwindning en woede was geworden. Neen, wacht, ik zal zelf sturen!

Weer stopte de auto.

Weer gingen er tien kostbare seconden verloren!

Maar toen ook begon er een woeste jacht

dwars door Londen, die de voorbijgangers deed uiteenstuiven, zonder dat de politieauto er in slaagde de vluchtelingen te achterhalen, maar ook zonder dat deze hun vervolgers konden ontkomen!

Inderdaad, geen oogenblik verloor de zwart geschilderde politieauto de lichtgrijze uit het oog, hoeveel moeite Henderson zich ook gaf, den afstand die de beide wagens scheidde, te vergrooten.

Maar toen zij nog slechts ongeveer een kilometer van het Victoria Station verwijderd waren, kwam een gelukkig toeval hun te hulp.

Door een plotselinge opstopping, zooals die in de straten van de wereldstad wel meer voorkomen, moest de politieauto, hoewel Sullivan knarsetande van woede, even stilhouden, tot het schijnbaar onontwarbare kluwen uiteen was gehaald.

Raffles die voortdurend door het achterruitje had gekeken, gromde vergenoegd.

— Dat scheelt hun weer een halve minuut. ... en die dertig seconden zullen ons redden, Charles!

— Ik heb Henderson wel het adres van het station opgegeven, omdat mij dat verreweg het veiligste toescheen, maar denk je er nu nog aan naar het eiland te gaan? vroeg Charles.

— Dacht je van niet? Dan ken je me niet! Nu meer dan ooit! Denk je, dat ik mij zonder een vinger uit te steken mijn schat zal laten ontnemen? Laten zij oppassen!

Op dat oogenblik hadden zij Victoria-Station bereikt.

De auto stond stil.

Raffles wierp nog een blik door het achterruitje.

Van de politie-auto was niets te zien.

— Vlug, Charles, zeide hij. Ze moeten vlak achter ons zijn, en er is geen oogenblik te verliezen! Stap uit!

Beide vrienden stapten uit de auto.

Raffles zeide op zachten toon tot Henderson:

— Jij kunt nu wel naar huis gaan, James. Zeg maar tegen Gaston, dat wij beiden waarschijnlijk minstens een dag of acht zullen uitblijven.

De chauffeur tikte, zonder verder een woord te vragen, aan zijn pet. Als Raffles hem gezegd had, dat hij naar de Noordpool moest gaan om een paar poolhazen te schieten, had hij evenmin eenige verbazing aan den dag gelegd.

Wat zijn meester deed, was steeds welgedaan, zoo redeneerde deze voorbeeldelooze dienaar altijd.

— Houdt u den wagen, Mylord? vroeg hij alleen.

— Ja, James.

— Uitstekend, Mylord.

Hij salueerde nogmaals, en was het volgende

oogenblik tusschen de menigte verdwenen.

Raffles nam Charles terzijde, zoodat hij er volstrekt zeker van was, dat niemand hen zou kunnen hooren, en fluisterde hem snel en zacht eenige woorden in.

Daarop ging Charles achter het stuurwiel

zitten en reed de auto vlug om den hoek van het groote station, zoodat zij aan den ingang volstrekt onzichtbaar was.

En Raffles verdween, terwijl hij teekenen van de grootste opwinding vertoonde, in de vestibule van het station.

HOOFDSTUK IV.

EEN DOLLE JACHT DWARS DOOR ENGELAND.

Raffles snelde, als zaten duizend duivels hem op de hielen, naar het loket waar de plaatskaartjes voor het Noorden van Engeland verkocht worden en schreeuwde al uit de verte:

— Een biljet tweede klasse naar Hull! Spoedig!

Daarna stormde Raffles de trap op.

Maar zoodra hij het perron bereikt had, nam hij dadelijk een zeer kalme houding aan.

Hij keek scherp om zich heen en liep toen regelrecht op een der talrijke baliekluiwers toe, die men steeds in menigte op de Londensche stations aantreft.

— Vriend, zeide hij snel en op zachten toon, terwijl hij den man nauwkeurig monsterde, wil jij heel gemakkelijk een paar pond verdienen?

De man keek den vrager onderzoekend aan alvorens te antwoorden, en zeide toen, even zacht:

— Wat moet ik doen?

— Heel eenvoudig! Ik heb een weddenschap met een mijner vrienden van de club aangegaan, dat ik mij zoo goed zou weten te vermommen, dat zij zelve mij niet zouden herkennen! De afspraak was, dat wij allen met dezen trein naar Hull zouden gaan, en dat zij dan in de harmonica-wagens, dus den geheelen trein door, alle passagiers zouden monstereen, totdat zij mij zouden meenen ontdekt te hebben! Nu wil ik hen geheel verpletteren, door u zoodanig te veranderen, dat zij u voor mij aanzien!

Het wedden is in Engeland iets zoo vanzelfsprekends en zoo inheemsch, dat de man geen minuut twijfelde en lachend antwoordde dat hij tegen betaling van twee pond en vergoeding van de reis voor de grap te vinden was.

Zonder een woord te antwoorden nam Raffles hem mede naar een verlaten goederenloods, geheel op het einde van het perron gelegen, ontpakte in allerijl zijn valies en deed den man een costuum aantrekken dat veel op het zijne geleek.

Terwijl dit geschiedde, keek Raffles door de kier van de deur, en zegende zijn goed gesternte, dat hij veilig en wel geborgen was, want in de

verte zag hij den jongen inspecteur en diens manschappen, benevens de twee matrozen op en neer loopen langs den trein, dien zij nauwkeurig schenen af te zoeken.

— Dat is mijn vijand, bromde Raffles in zich zelf. Nu, ik denk, dat ik met hem heel wat meer last zal hebben dan met mijn waarden vriend Baxter, die feitelijk alleen voor mijn vermaak op de wereld is!

Hij wendde zich weder naar den man om, en zette hem een zijner pruiken op. Vervolgens maakte hij met een paar snelle, bekwame streken het gelaat van den ander totaal onkenbaar en zoo zeer gelijkend op zijn eigen gezicht, dat men er zich op eenigen afstand zeker in vergissen zou.

— Het is klaar! riep Raffles verheugd uit. Hier hebt ge een kaartje naar Hull, hier zijn twee pond, en hier zijn er nog eens twee om de terugreis te betalen.

De man lachte luidkeels over de grap en vroeg toen:

— En zult gij zelf ook in den trein zijn, mijnheer?

— O, zeker, antwoordde Raffles. Ik wil het lange gezicht van mijn vrienden niet missen! En haast u nu, want de trein vertrekt over een halve minuut. Wacht echter nog even! Mijn vrienden mogen u hier niet uit zien komen, anders zou de grap dadelijk verraden zijn!

Hij bracht zijn oog nogmaals voor de kier van de deur en keerde zich toen vlug om.

— Ga nu maar! Ik volg u aanstonds! Ga in den laatsten wagen zitten, dus in de coupé die van hier af het dichtst bij u is. Loop snel, zoodat mijn vrienden u niet te vroeg zien.

De man liep vlug de loods uit, en Raffles keek hem met een blik na, die den braven baliekluiver stellig aan het nadenken zou hebben gebracht, indien hij hem gezien had.

— Daar stapt hij in den trein, mompelde Raffles, die geen oog afwendde van wat er op het perron voorviel. En nu stappen mijn politie-

vrienden en de matrozen ten einde raad ook maar in.

De trein vertrekt! Vaarwel, vriend John Raffles, ik zal je wel nimmer terugzien!

Raffles wachtte nog even totdat de trein uit het gezicht was, en liep toen zoo snel hij kon het station weder uit en naar zijn auto, waar Charles hem in de grootste ongerustheid stond op te wachten.

Zijn gelaat klaarde dadelijk op, toen hij zijn meester ongedeerd zag naderen.

— Ik dank den hemel dat je er weer bent, Edward, zeide hij hartelijk, terwijl hij Raffles krachtig de hand drukte. Alles is dus goed gegaan?

— Het kon niet mooier! Maar dat vertel ik je wel onderweg.... ten minste als ik er de gelegenheid toe heb, want we zullen moeten rijden als de duivel, om die heeren altijd voor te blijven!

Onder het spreken hadden de twee vrienden op de voorste bank plaats genomen, Raffles achter het stuurwiel en Charles naast hem.

— Het is al weer een groot geluk, dat we juist deze auto hebben genomen om naar het station te rijden, beste Charles, zeide Raffles, terwijl hij den enormen wagen behoedzaam door het gewoel voor het station stuurde, daar een bekeuring hem op dit oogenblik al heel slecht te stade zou zijn gekomen.

— Ja, we mogen de voorzienigheid wel dank zeggen! bevestigde Charles. Het is onze snelste wagen, en bovendien ingericht voor tochten, waarbij we ons incognito wenschen te bewaren! We rijden nu nog langzaam, vertel me nu eens hoe alles in zijn werk is gegaan.

— Als gesmeerd! Ik stelde mij voor het loket als een bezetene aan, en de heer achter de tralies moet wel een geweldigen indruk van mijn groote haast hebben gekregen. Het gevolg heb ik wel niet met eigen oogen gezien, maar dat kan ik wel raden!

— Ik ook ongeveer. De inspecteur kwam aanrijden....

— Het eerste wat hij doet is naar het loket stormen.

— Om aan den beambte te vragen of hij niet iemand gezien heeft die er zoo en zoo uitziet....

— En zoo ja, waarheen die man een kaartje heeft genomen!

— Juist! De inspecteur krijgt al de inlichtingen die hij maar verlangt.

— Beseft niet, dat hij verkeerde inlichtingen krijgt.

— En stormt naar het perron om zijn man aan den haak te slaan! Maar deze zoekt in allerijl iemand op die hem zal vervangen....

— Wat zeg je daar? riep Charles verbaasd uit. Daarvan wist ik niets!

— Nu, luister dan maar even naar het ver-

volg! De vervolgte zoekt en vindt dus een man, die als zijn dubbelganger zal optreden, grimeert hem snel maar goed als de achtervolgde, en zet hem in den trein, waarin de achtervolgers eveneens hebben plaats genomen!

Charles keek zijn meester strak aan.

En daarop barstte hij in zulk een daverend gelach uit, dat enkele voorbijgangers verschrikt omkeken en niet anders dachten of hij was door een aanval van waanzin getroffen.

— Die is prachtig! kon hij eindelijk uitroepen. Dus de politie zoekt de coupés af....

— Vindt den gewaanden voortvluchtige....

— Neemt hem gevangen en voert hem in triomf naar Londen!

Nu laat je je wel wat al te veel door je fantasie meeslepen, vrees ik! zeide Raffles. Je moet bedenken, dat de vergissing al heel spoedig aan het licht zal komen. Die stakker zal zijn alibi al heel gemakkelijk kunnen bewijzen, en....

— Maar als zij hem nu eens niet gelooven? zoo viel Charles zijn meester in de rede.

— Ja, dan.... dan zou dat voor ons natuurlijk een groote voorsprong beteekenen! De politiemannen zouden dan eerst weer naar Londen terug moeten en als daar dan onomstootelijk de identiteit van hun arrestant aan het licht zal zijn gekomen, dan zouden wij hen bijna een geheele dagreis vóór zijn! Maar ik herhaal: reken daar vooral niet op. Weet je wie we achter de hielen krijgen?

— Nu, wie dan?

— Fred Sullivan, de inspecteur van Baxter.

— Duivels!

— Ja, dat zal heel wat anders zijn dan het droevige amateurswerk van dien onmogelijken hoofdinspecteur die werkelijk te goed is voor deze wereld en maar liever kool of rapen moest gaan planten.

— Zij zullen van Hull, van Middlesborough, van Sunderland, van Dundee, van Aberdeen of van een nog noordelijker kustplaats oversteken! Daaromtrent tast ik geheel in het duister! En het eenige wat wij voorloopig doen kunnen, is zooveel mogelijk spoed maken en daardoor onze vijanden vooruit te komen.

— Nu zijn wij intusschen achter hen!

— Toegegeven! Maar de spoorlijn maakt verscheidene zeer aanzienlijke omwegen, terwijl wij, de hoofdwegen volgende, bijna een rechte lijn kunnen volgen. We zullen met onzen wagen, die op een vlakken weg al eens honderdvijftig kilometers per uur heeft geloopt, den snel-trein gauw genoeg te pakken hebben!

— Heb je een toeristenkaart?

— Natuurlijk! Er is er steeds een aanwezig onder den chauffeursbok van al mijn auto's. Maar als zij er niet was, deed het er nog niet veel toe! Ten eerste ken ik de wegen van dit

land door en door, en ten tweede heeft een goedertieren natuur ons een mond verleend om naar den weg te vragen!

Onder het spreken was de auto snel door de noordelijke districten van Londen gereden.

Toen zij de wereldstad verlieten, liet Raffles de auto stilhouden.

— Wij zullen de kap neerslaan, Charles! zeide hij. Zij is ons toch van geen nut, en hoe minder wind de wagen vangt, hoe beter het is. Wij moeten uit hem halen wat er in zit!

Zij klommen uit de wagen en sloegen de kap neder.

Toen dit gedaan was, zeide Raffles:

— En steek nu je revolvers maar in je zakken — ik hoop dat ze geen dienst zullen behoeven te doen, maar als zij ons in het nauw drijven, dan zal ik mijn leven duur verkoopen!

Het was nu één uur in den middag.

Als het ware met een sprong schoot de groote auto den breeden weg naar Luton op, dwars door het graafschap Middlesex.

De snelheid waarmede zij reden, was zoo ongehoord groot, dat zij niet alleen niet veel van de schoone streken, die zij met geweldigen spoed doorvlogen, konden waarnemen, maar ook moest Raffles al zijn aandacht aan zijn stuurwiel wijden.

Binnen twintig minuten hadden zij de kleine stad Luton bereikt, die op ongeveer dertig kilometer van Londen verwijderd ligt.

Raffles vertraagde den gang van zijn auto eenigszins, en wendde zich tot Charles met de kalm geuite opmerking.

— Als we zoo doorrijden en geen ongelukken veroorzaken, dan hebben we den trein over een uur beet!

— Houdt je hier stil, om te vragen hoeveel de trein ons vooruit is?

— Dat behoeft niet, antwoordde Raffles. Ik ken de geheele dienstregeling van alle groote spoorwegen van het Vereenigd Koninkrijk uit mijn hoofd.

De auto was in dien tijd in een matig gangetje door de stad gereden en verliet het nu weder aan de noordzijde.

De weg naar Northampton lag nu als een reusachtig grijs lint voor hen.

Veertig kilometer scheidden hen van de zooeven genoemde stad.

Met de grootste kalmte zeide Raffles, toen zij de stad reeds weder uitreden.

— De sneltrein is ons drie minuten voor!

Charles antwoordde niet.

Hij wist wel, dat zijn meester zich geen tien seconden kon vergissen!

En opnieuw stormde de auto vooruit.

Als spookgedaanten snelden de boomen aan weerszijden van den breeden weg hen voorbij.

Het was Brand, als reden zij een woedenden

orkaan tegemoet, en hij moest het hoofd gebogen houden en zich uit alle macht aan zijn zitplaats vasthouden!

Tien minuten had de auto in deze verbijsterende vaart afgelegd, toen Charles een kreet slaakte, en met de hand naar een punt in de verte wees.

Raffles keek even van zijn stuurwiel en den snelheidsmeter op.

Hij knikte tevreden.

In de ijle voorjaarslucht teekende zich een dunne, witte rookpluim af, die zich snel over de weilanden scheen te bewegen.

— De trein! schreeuwde Charles opgewonden.

Nogmaals knikte Raffles, zonder een woord te zeggen.

Iedere seconde werd de sneltrein duidelijker zichtbaar!

— Wij halen hem in, kreet Charles, in een staat van de hevigste opwindung.

Zij konden het oorverdoovend geweld van den voortrazenden sneltrein hooren!

En nu reden zij er naast!

Met brandende oogen keek Charles naar den trein.

Plotseling legde hij zijn hand op den schouder van zijn meester.

Hij strekte daarna den vinger naar een der achterste wagens uit.

Toen boog hij zijn gelaat naar dat van Raffles en riep hem in het oor:

— Daar zitten zij! Zij kijken uit het raam naar ons! Zij moeten ons herkend hebben!

Als eenig antwoord haalde Raffles de schouders op.

Zijn scherp geteekend gelaat vertoonde een uitdrukking van onverzettelijke wilskracht. Als ijzer lagen zijn handen om het groote wiel.

Nog vijftig seconden... en de auto had den trein ingehaald en stormde nu de locomotief voorbij!

Charles wierp nog een laatsten blik achter zich.

Aan het portierraam van den laatsten wagen ontwaarde hij nog altijd de hoofden van een tweetal mannen, die druk gesticuleerden en voortdurend naar de wegilende auto wezen.

Nog tien minuten... en van den trein was niets meer te zien dan opnieuw een ijl, ternauwernood zichtbaar rookpluimpje!

Drie minuten voor zij Leicester zouden binnen rijden, liet Raffles de auto stoppen, tot groote verbazing van Charles.

Raffles stapte snel van zijn zetel en zeide, terwijl hij zijn valies ter hand nam:

— Rijd de auto naar het station, Charles! Ik zal je aanstonds wel uitleggen welk plan mij daar zooeven is te binnen geschoten!

En terwijl de wagen opnieuw in razende vaart voortijlde, opende Raffles zijn valies en ver-

momde zich snel en handig in de gedaante van een conducteur....

Toen hij daarmee gereed was, haalde hij een zeer kleinen, achter het kussen van de achterbank verborgen hefboom over.

Een licht schurend geluid werd hoorbaar, en indien zich op dit oogenblik iemand op dezen verlaten weg had opgehouden en naar de auto zou hebben gekeken, dan zou hij tot zijn verbazing hebben waargenomen, dat de kleur van den wagen geleidelijk veranderde, en van grijs vuurrood werd.

Door op den hefboom te drukken, had Raffles een stel dunne, rood gelakte houten vlakken in beweging gebracht, die, in gleuven aan weerszijden van de wagen glijdende, zich voor de grijze oppervlakte van de auto schoven!

Raffles greep Brand bij den arm, en zeide fluisterend:

— De kleur van den wagen is veranderd! Rijd zoo snel als de auto loopen wil naar Nottingham! Wacht mij daar in de eerste dwarsstraat voorbij het station!

— Wat ga jij dan doen? riep Charles uit.

— Ik ga hier op den trein!

— Maar waarom?

— Omdat de lijn zich hier splitst en omdat ik weten wil welke route zij denken te volgen.

— Maar dat is heel gevaarlijk!

— Wel een weinig! Maar het is voor ons van groot gewicht als we te weten kunnen komen van welke stad zij naar Noorwegen oversteken! En nu vlug gehandeld, want de trein kan over enkele oogenblikken hier zijn.

HOOFDSTUK V.

EEN BRUTAAL STUKJE.

Raffles drukte Charles krachtig de hand en ging het station binnen.

Even later was de auto al weder verdwenen.

Het was zeer vol op het perron, hetgeen Raffles zeer te stade kwam. Hij mengde zich onder de reizigers, en wist gemakkelijk den trein binnen te komen, dank zij zijn uniform en zijn onnavolgbaar tooneelspelerstalent.

Raffles hield zich zooveel mogelijk verborgen, tot de trein in volle vaart was, en verliet zijn schuilplaats pas, toen hij er op kon rekenen, dat de treinconducteurs, na de passagiers te hebben gecontroleerd, die te Nottingham op den trein waren gekomen, zich weder naar de voorhen bestemde coupé hadden begeven.

Toen liep hij snel naar den achtersten wagen en keek in alle coupé's, die slechts zeer matig bezet waren, totdat hij de allerlaatste bereikt had.

Inderdaad; daar zaten Sullivan, de vier detectives en de twee matrozen, die hij gered had!

Raffles overtuigde zich in een klein zakspiegeltje nogmaals dat zijn vermomming niets te wenschen overliet, en trad toen de coupé binnen, alsof hij zijn geheele leven niets anders gedaan had.

— Kaartjes, heeren, vroeg hij beleefd.

— Maar man, moeten wij nu al weer onze kaartjes laten zien? vroeg Sullivan ongeduldig. Je collega is pas hier geweest en dien hebben wij al verteld, dat we tot Edinburgh blijven zitten!

Raffles verborg slechts met moeite een trek van zegepraal!

Hij wist wat hij wilde weten!

Tot de genoemde stad kon hij zijn vijanden tenminste in het oog houden en daar zouden hij en Charles dan wel eerder zien!

Hij verontschuldigde zich met een paar beleefde woorden, en verwijderde zich.

De trein snelde in rusteloze vaart verder.

Twintig minuten verliepen, en reeds had de locomotief scherp gefloten, ten teeken dat de trein een groote stad naderde, toen Raffles zijn tweede onvoorzichtigheid beging, ten bewijze dat zelfs de grootste geesten wel eens kunnen dwalen!

Uit louter verveling, en in de overtuiging dat nu alle gevaar geweken was, daar de trein immers Nottingham aanstonds zou binnenstroomen, haalde Raffles zijn sigarettenkoker te voorschijn en stak een der sigaretten op, die hij dien eigen ochtend gekocht had.

Door den wind, veroorzaakt door de vaart van den trein en doordat er een portierraam open stond, kringelde de rook zachtjes door de gang langs de coupé's en drong ook het compartiment binnen, waar Sullivan en zijn mannen gezeten waren.

Langzaam hief de inspecteur het hoofd op.

— Ruiken jullie niets? vroeg hij op fluisterenden toon.

— Jawel, mijnheer, antwoordde een der detectives. Het is de geur van een heel fijne sigaret!

— En zelfs van een zeer fijne! hernam Sullivan. Wonderlijk! Sedert we Londen verlaten

hebben, heb ik die lucht niet geroken!

Hij stond op, en stak het hoofd voorzichtig buiten de deur die op de gang van den D-trein uitkwam.

Geheel aan het einde, daar waar de tweede wagon van achteren begon, stond de conducteur, die hem zooveel om zijn kaartje gevraagd had.

De man leunde tegen de deur van een der verlaten compartimenten, en zoog behagelijk aan een sigaret.

Even voorzichtig trok Sullivan het hoofd weder terug.

— Wonderlijk, mompelde hij nogmaals. Die conducteur rookt heel dure sigaretten! Sigaretten van zeker minstens twee pence (een dubbelte) het stuk! Heel eigenaardig, dat moet ik zeggen!

Weer stak hij het hoofd om de deur.

Een minuut lang keek hij aandachtig toe.

Toen trok hij het hoofd weer terug.

— Het wordt met de seconde merkwaardiger. bromde hij. Onze vriend steekt een tweede sigaret op!

Sullivan verliet de coupé en liep met kalmen tred de gang door, tot hij de plek bereikt had, waar de gewaande conducteur nog altijd smakelijk aan zijn sigaret stond te zuigen.

— Vriend, zeide Sullivan, terwijl hij het gelaat van den conducteur scherp in het oog hield, je rookt daar een fijne sigaret!

Die opmerking nu was de vergissing die op zijn beurt de inspecteur beging, en die hij waarschijnlijk voor zich zou hebben gehouden als hij er maar zekerheid van had kunnen hebben, dat de man met wien hij deze woorden wisselde, de Groote Onbekende, John Raffles was!

Want deze had met de snelheid van den bliksem zijn combinaties gemaakt.

Hij begreep, dat hij een domheid had begaan, en dat zijn vijand een paar van zijn sigaretten had gevonden, op welke manier was hem nog niet duidelijk.

En daarom vertrok er ook geen spier van zijn gelaat toen hij doodkalm antwoordde:

— Ja, mijnheer, het zijn beste sigaretten! Dat is het eenige, waaraan ik mij te buiten ga! Een ander drinkt, maar ik geef mijn geld liever aan een goede sigaret uit!

Dat klonk niet onaannemelijk, maar Raffles had met een man te doen, die al van nature en door ondervinding zeer wantrouwend was!

Sullivan keek den conducteur nogmaals scherp aan.

Raffles had zijn leunende houding laten varen en nu was iedere spier van zijn krachtig lichaam gespannen, als de pees van een boog, gereed tot iedere daad.

De trein begon onmerkbaar vaart te minderen.

Aanstands zou hij het station bereikt hebben.

Toen nam Sullivan weder het woord.

— Gij zult het een zonderlinge vraag vinden, zeide hij glimlachend. Maar ik ben zeer verzot op goede sigaretten, en daarom... ik heb zelf mijn koker vergeten... zou ik u wel willen verzoeken, mij een sigaret te geven! Ik wil er u met plezier een halve shilling voor geven.

Raffles keek den vrager spottend aan.

Hij begreep dat hij bespionneerd was.

Het was er den ander slechts om te doen, zijn gouden sigarettenkoker te zien, waaruit hij zooveel, zooals hij zich zeer goed herinnerde, een versche sigaret had genomen.

Raffles wierp een snellen blik om zich heen en zeide toen langzaam, terwijl hij den inspecteur een doorborenden blik toewierp:

— Mijnheer Sullivan, het is mij aangenaam kennis met u te maken... maar een sigaret krijgt gij *niet*!

Sullivan begreep onmiddellijk dat hij doorzien was!

Hij bracht de hand naar zijn zak.

Maar de partijen waren nu waarlijk te ongelijk!

Raffles had het gebaar verwacht.

Hij greep den arm, die den revolver wilde vatten en bracht den inspecteur met de andere hand een zoo geweldigen slag tegen de kaak toe, dat Sullivan als een zak zand neerstortte.

Raffles wachtte de komst van de twee detectives niet af.

Met aapachtige vlugheid rukte hij het dichtstbijzijnde portier open, heesch zich aan den rand van het raam op, en werkte zich zoo op het dak van den wagen, juist toen de eerste politiemann het portier genaderd was.

De detective klom op zijn beurt naar buiten.

Maar hij beschikte noch over de kracht, noch over de vlugheid van Raffles, en toen hij goed en wel op de treeplank stond, liep Raffles reeds over het midden van den wagen, zoodat het den detectives onmogelijk was op hem te schieten.

Eindelijk slaagde een hunner er met groote moeite in, zich aan den rand van het raam op te hijschen, en op het wagondak te klimmen.

Dadelijk legde hij zich plat op den buik, daar de trein, die nu over de wissels in de onmiddellijke nabijheid van het station reed, vervaarlijk slingerde.

In die houding keek hij voor en achter zich.

Er was niets van den vluchteling te bespeuren!

De politiemann stiet een vloek uit.

— De schurk kan toch niet in de lucht zijn opgelost! schreeuwde hij. Of zou misschien...

Zonder den zin te voleindigen, wierp de detective een blik achter zich op het spoor, waarlangs de trein nu met matige vaart voortreed.

De man stiet een kreet van woede uit!

In de verte liep een man zoo snel als zijn beenen hem dragen konden, met de vlugheid van een hert, over de rails!

In allerijl liet de detective zich weder door het portierraam zakken.

Sullivan was reeds weder tot zichzelf gekomen, en ontving de mededeeling van zijn ondergeschikte met een somber gelaat.

Twee minuten later hield de express onder de stationskap stil.

HOOFDSTUK VI.

DE STRIJD WORDT HERVAT.

Charles had volgens de opdracht van zijn meester de auto om den hoek van de eerste zijstraat voorbij het station doen stilhouden, en zat tien minuten in de grootste spanning te wachten, toen een man hijgend den hoek kwam omstormen, Charles zonder eenige opheldering op diens zetel terzijde schoof, het stuurwiel greep, en de auto met een sprong vooruit deed snellen.

Die man was John Raffles.

Zonder dat er een enkel woord gewisseld werd, reed de wagen de stad uit, op hetzelfde oogenblik dat Sullivan het station uitstormde, en aan de kruiers die daar hadden postgevat, vroeg of zij ook een grijze auto hadden zien voorbij rijden van meer dan gewone grootte, wat zij allen ontkennend beantwoord hadden.

Pas nadat zij reeds een goed eind op den weg naar Sheffield hadden afgelegd, vertraagde Raffles de vaart van de auto eenigszins, zoodat de beide vrienden tenminste eenige woorden konden wisselen.

— Dat was op het kantje af! zoo begon Raffles, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wischte. En vertelde zijn belevenis.

— Het scheelde niet veel! Als je niet op tijd was geweest, zouden we er misschien leelijk aan toe zijn, maar nu is alles voorloopig in orde!

— Behalve dat Sullivan nu zijn reisroute zal veranderen!

— Ja, dat is wel waarschijnlijk!

— Moet je geen benzine innemen?

— Dat zullen we te Sheffield doen!

— Hoever zijn we nu voor?

— Een kwartier!

— Maar bedenk je wel, dat Sullivan naar de plaatsen waar we langs komen, zal telegraferen!

— Wees maar gerust! De auto heeft een andere kleur, en ze zullen ons zoo gemakkelijk niet snappen!

Raffles liet den wagen nu weder iets langzamer rijden, want zij hadden de eerste straten van de beroemde Engelsche metaalstad bereikt.

Zij reden met een kalme vaart door de stad,

toen plotseling een paar agenten van politie uit een groot gebouw in een der hoofdstraten, die zij juist doorreden, traden, en dwars over den weg gingen staan.

Charles verschoot van kleur, maar het gelaat van Raffles bleef zijn gewone glimlachende uitdrukking behouden.

Hij reed langzaam door totdat hij vlak bij de agenten was, en bracht den wagen tot stilstaan.

Met een verwonderd gelaat vroeg hij:

— Pardon, vrienden, het verkeer door deze straat is toch niet verboden of gestremd, hoop ik? Het zou mij leed doen indien ik een wets-overtreding zou hebben begaan!

Er trad een inspecteur op de auto toe, die beleefd aan zijn pet tikte en vroeg:

— Ik vraag u wel verschooning dat wij u even lastig moeten vallen, sir, maar men heeft ons opgedragen aan iederen hier voorbijgaanden automobilist te vragen of hij soms een lichtgrijze auto is voorbij gereden, of tegengekomen, bestuurd door een man in de uniform van trein-conducteur, iemand met een grijzen knevel en baard en van groote gestalte.

Raffles deed alsof hij ingespannen nadacht en antwoordde toen:

— Als ik me wel herinner, dan zijn wij inderdaad zulk een wagen achter opgereden, ongeveer een half uur geleden!

— Kunt gij mij ook zeggen, welke richting die auto opging, mijnheer?"

— Ja zeker! Wij zagen haar den weg naar Hull inslaan!

— Ik dank u zeer voor uwe kostbare inlichtingen, zeide de politiemann, nogmaals beleefd aan zijn pet tikkende.

— Geheel tot uw dienst, zeide Raffles vriendelijk! Ik wensch u succes met uw nasporingen.

Raffles wilde de wagen weer aanzetten, en alles zou goed gegaan zijn... als Sheffield er geen nieuwsgierige straatjongens op had nagehouden!

Een dier op opstootjes en ongewone voorvallen beluste zwervertjes was eens om de auto

heengeloopt en wreef met zijn vuile vingers liefkozend over het glanzende lak.

Maar plotseling schreeuwde de bengel, terwijl hij op een smalle reet in het koetswerk wees:

— Die wagen is grijs ook, meneer de agent!

Inderdaad... waarschijnlijk door de geweldige vaart en het schokken van den wagen was het vuurroode vlak, dat voor de grijze oppervlakte van de auto geschoven was, een weinig gezakt, zoodat er een duidelijk zichtbare afscheiding was ontstaan, waardoor de oorspronkelijke kleur van de auto te zien was!

Onmiddellijk snelde een agent naar de achterzijde van den wagen, teneinde zich te overtuigen van de waarheid der bewering van den straatjongen.

Maar Raffles liet er hem den tijd niet toe!

Hij had den uitroep van den jongen eveneens gehoord en dadelijk begrepen wat er gaande was!

Hij zette de auto aan, zoodat deze met een sprong vooruit stoot.

De agenten, die nog niet konden weten wat er eigenlijk aan de hand was, sprongen verschromt op zijde.

En toen zij goed en wel beseften dat zij een dommen streek hadden begaan, was het al veel te laat!

Op de vierde versnelling vloog de wagen als een stormwind door de stad, en binnen enkele oogenblikken had hij de laatste huizen reeds achter zich gelaten.

— Het ongeluk schijnt ons wel te achtervolgen! riep Raffles, zoodra zij weder op den breeden heirweg waren.

— Het is waar: zoo'n aaneenschakeling van tegenslagen heugt mij niet!

— Het liep zoo mooi! Die Sullivan zou doodkalm naar Hull gereden zijn en daar een grondig onderzoek hebben ingesteld naar iemand, die er nooit geweest is!

— En dat zou hem zoo uit den koers hebben geslagen, dat hij wel een halven dag kwijt zou zijn geweest!

— En wat zijn nu je plannen?

— Wel, we rijden nu maar recht door zoover als we voor het vallen van de duisternis kunnen komen! Het is voor ons van belang, even goed als voor onze vervolgers om de zeereis zooveel mogelijk te bekorten! Trouwens ligt mijn motorsloep nog altijd in het kleine haventje te Laxfirth en daar ik mijn boot boven alle andere vertrouw, en op een haar na weet, wat ik er van kan vergen, zoo zullen we er het beste aan doen, haast te maken, om die plaats te bereiken!

— En wat zouden onze vijanden doen, denk je?

— Die zullen, als ik me niet vergis, eveneens

zoover mogelijk noordelijk zien te komen met hun trein... of met een auto, wat wel zoo waarschijnlijk is!

— Waarom?

— Omdat de politie te Sheffield natuurlijk dadelijk terug heeft geseind, dat wij daar gezien zijn en met onze auto zijn gevlucht. Is het voor hen nu niet wel zoo verstandig, den trein te verlaten en ons over den straatweg te vervolgen, waar zij in letterlijk ieder dorp inlichtingen naar ons kunnen inwinnen, wat in een trein niet gaat?

— Dat is zeker! Dan is het voor ons ook zaak, hen zooveel als we maar kunnen vooruit te blijven.

— O, daar ben ik geen oogenblik bang voor! Het zal hun zeer moeilijk vallen hier ergens een auto te vinden die even hard, en stellig geen die harder dan de onze loopt, of zij moeten door het toeval geholpen worden en een wagen machtig worden van een der rijke lieden op de kasteelen in den omtrek, die hun terwille is bij de achtervolging van de slechtaards, die wij zijn!

Terwijl dit gesprek plaats vond, snelde de auto als een reusachtige kever, die met ongehoorde vlugheid begiftigd zou zijn, langs de wegen.

De dag begon gaandeweg ten einde te neigen, en de zon raakte de kim reeds aan, toen de wagen, zonder een oogenblik zijn snelheid te hebben getemperd, de stad Leeds binnenreed.

— We zullen hier benzine innemen, Charles, zeide Raffles, terwijl hij den wagen liet stoppen voor een grooten drogistwinkel in een der straten van de voorstad.

— Wees voorzichtig! Sullivan kan wel hierheen geseind hebben, waarschuwde Charles.

— Hij kan? Hij heeft dat zeker gedaan! Vergeet nooit, dat we nu niet meer te doen hebben met dat kalf van een Baxter, maar met een man die ons het leven nog zeer zuur zal maken!

— Maar als hij eens aan de politie van alle eenigszins groote steden, die we doorrijden kunnen, getelegrafeerd had, om aan alle drogisten daar ter plaatse te verbieden benzine te verkoopen aan de twee automobilisten, die er zus en zoo uitzien en in die en die wagen rijden?

Raffles beet op zijn lippen en keek Charles met een duisteren blik aan.

— Wat je daar zegt, is volstrekt niet onmogelijk, zeide hij, terwijl hij zijn plaats achter het stuurwiel verliet en dicht bij Charles kwam staan. En ik verheug me, dat je op dien inval bent gekomen... ik kan mij nu tegen alle gebeurtenissen wapenen!

Hij tastte naar zijn achterzak, greep Charles bij den arm en fluisterend hem toe:

— Neem jij plaats achter het wiel. Let goed op de deur! Houdt vooral den motor op gang,

zoodat we dadelijk kunnen weggrijden, als ik den winkel weder verlaat.

Charles ging op zijn plaats achter het stuurwiel zitten en Raffles trad vastberaden den winkel binnen.

Achter de toonbank stond een man van een jaar of zestig, met scherpe oogen en dunne lippen, die den binnentredende strak aankeek.

— Verkoopt gij benzine? vroeg Raffles kortaf.

— Dat hangt er van af, antwoordde de winkelier langzaam, terwijl hij den klant nauwkeurig opnam, en toen een blik door het uitstalraam op de auto wierp, die voor de deur stond te grommen als een geweldige poes, terwijl de man achter het wiel scherp naar de deur van zijn winkel loerde.

— Wat meent ge daarmee? vroeg Raffles op ijskouden toon. Gij zijt toch niet bevreesd dat ik u niet zal betalen?

Terwijl hij dit zeide, gleden zijn blikken vliegensvlug door den winkel!

— Daarvoor ben ik niet bang, mijnheer.... maar ik kan wel een andere reden hebben om u geen benzine te verkoopen!

— En welke zou die reden wel kunnen zijn? vroeg Raffles weder, terwijl hij langzaam de hand naar zijn achterzak bracht.

— Die wensch ik u niet te zeggen, mijnheer, hernam de winkelier, die nu op zijn beurt heel voorzichtig in de richting van de telefoon trachtte te schuiven.

Maar de brave man wist blijkbaar niet met wien hij te doen had!

Bliksemsnel haalde Raffles zijn revolver uit zijn zak, richtte ze op den doodelijk verschrikten winkelier, en zeide kalm, maar op een toon, die niet kon worden misverstaan:

— Geef u geen moeite, waarde heer! Ik zou u aanraden mij niet te weerstreven, en te doen wat ik u zeg! Eén stap naar de telefoon, en ik geef geen penny voor uw leven! Zoo, ik zie dat gij rede verstaat! En reik mij nu die bus benzine eens aan, die daar links in den hoek staat? Neen, niet die kleine, maar die dubbele daarnaast! O, wees maar niet bang, dat ik u niet behoorlijk zal schadeloos stellen!

Raffles haalde zijn beurs te voorschijn en wierp van zijn plaats af behendig een gouden munt op de toonbank.

— Gij ziet dat gij niet met een oplichter te doen hebt, zeide hij op hoffelijken toon. Ik moet u mijne verontschuldigen aanbieden, dat ik mij op deze wel wat ongewone wijze laat bedienen, maar dat gaat nu eenmaal niet anders! De omstandigheden zijn op dit oogenblik sterker dan ik!

De winkelier, bevend van angst, nam de hem aangewezen bus van de plaats waar zij stond en zette ze vlak voor Raffles neer, die zijn revol-

ver geen seconde van het hoofd van den drogist afwendde.

Raffles greep de bus bij het hengsel, liep ruggelings naar de deur, en zeide, steeds even vriendelijk:

— Ik dank u, mijnheer.

Hij plaatste de bus snel buiten de deur en gaf Charles een wenk, die vlug zijn zetel verliet, en de benzine een veilig plaatsje onder de voorste bank gaf.

— En nu zal ik mij tot mijn spijt genoodzaakt zien even de leiding van uw telefoontoestel door te snijden, hernam Raffles, opnieuw den winkel verder binnentredende. Ik sta er niet bepaald op, dat gij de politie onmiddellijk, nadat ik u zal hebben verlaten en niet meer van uw aange-naam gezelschap genieten kan, van mijn bezoek ten uwent in kennis stelt.

Hij liep snel naar de telefoon, en knipte met het zaktangetje dat hem nooit verliet, de draden door.

De winkelier, ofschoon wit van woede en schrik, liet hem stil begaan, hij begreep ook maar al te goed dat het den vreemdeling ernst was, en dat hij zich in zijn lot moest schikken.

Raffles boog beleefd, en zeide:

— Nu zal ik u moeten verlaten, mijnheer! Geloof mij echter steeds uw meest bereidwillige dienaar!

Hij liep weder ruggelings naar de deur, stak de revolver weg, en nam naast Charles plaats, die den wagen reeds langzaam in beweging had gebracht.

De auto was al een vijftigtal meters verder, toen de winkelier het pas waagde achter zijn toonbank vandaan te komen en naar de deur te snellen.

Hij rukte haar open en begon luidkeels om hulp te roepen.

Er kwamen voorbijgangers toesnellen, maar voordat de drogist, nog altijd stotterend van ontzetting, hun goed en wel verteld had wat er in zijn winkel was voorgevallen, was er van de auto niets meer te zien dan een klein stofwolkje heel aan het einde van de straat!

Charles stuurde den wagen met de grootste behendigheid door de straten van de stad, en spoedig bevonden zij zich weder op den vrijen straatweg.

Toen er niets meer van de huizen der stad te zien was, liet Raffles de auto stilhouden.

— Geef den wakkeren jongen nu maar eens wat benzine te slikken. Charles, zeide hij. Hij heeft het ten volle verdiend!

Charles nam de bus en leegde haar in het benzine-reservoir.

— Het werd nu toch langzamerhand tijd, zeide hij. Er is niet veel meer over!

— Geen wonder! Wij hebben half Engeland

doorgereden! Maar nu houden wij het zeker uit tot aan de kust!

— Zouden we de lantaarns niet vast opsteken? vroeg Charles.

— Aanstonds! We hebben nog minstens een half uur licht, en met onzen carbidvoorraad moeten we ook zuinig zijn!

Ze namen weder naast elkaar plaats en voort snelde de auto langs de schoone wegen, het heerlijke landschap van Schotland.

De duisternis begon nu merkbaar te vallen.

Een half uur reden zij nog door tot zij bijna de stad Edinburgh bereikt hadden.

— Stop nu maar! beval Raffles.

— Zullen we licht maken?

— Ja, de politie mocht eens aanmerkingen maken!

Charles ontstak de lantaarns, die een helder licht verspreidden.

— Zeg eens, zeide hij plotseling, weet je wel dat wij sedert vanmorgen twaalf uur niets hebben gegeten? Ik rammel van den honger als je me de waarheid vraagt!

— Het zal van de opwindning komen dat we daar nog niets van gemerkt hebben, zeide Raffles lachend. Maar nu je er over begint te praten, moet ik ook bekennen, dat een goed diner mij zeer te stade zou komen! Maar daar we dat midden op den weg niet zullen vinden, en het niet voorzichtig zou zijn, om in een of andere herberg te gaan, zoo zullen we eens kijken,

wat Henderson wel in de provisiemand heeft gedaan!

— Dat is waar ook! Daaraan had ik niet gedacht! We hebben wel voor een week leef-tocht aan boord!

Snel werd de mand geopend, die zich onder een van de banken in den wagen bevond, en daaruit haalde Charles een brood, wat schijven ham, en eenige appels.

— Dat is voorloopig ruim voldoende, zeide Raffles. Wij zullen onze schade wel inhalen als we in veiligheid zijn... wat we met den besten wil van de wereld nu nog lang niet kunnen zeggen!

— Zouden wij hen ver vooruit zijn?

— Dat hangt er maar van af, of onze vijanden een goede auto hebben kunnen krijgen, en of zij misschien toch niet van den trein hebben gebruik gemaakt! Als zij dat laatste gedaan hebben, dan moeten wij hen minstens twee uur voor zijn, want we hebben nooit minder dan tachtig kilometer geloopt!

— En verondersteld eens, dat ze een goeden wagen zijn machtig geworden.

— Ja, dan kan het hoogstens een uur of nog minder schelen!

— Het is dus zaak voort te maken!

— Dat is het! Instappen, dames en heeren! Op weg naar de noordelijkste stad van het Vereenigd Koninkrijk!

HOOFDSTUK VII.

OP HET NIPPERTJE.

Zes uren later, om twee uur in den nacht, raasde de auto van den Grooten Onbekende door den nacht, dicht bij de noordelijkste punt van Groot-Britannië.

Reeds woei een zilte zeelucht langs hun slapen.

In verschillende steden was het hun maar al te duidelijk gebleken, dat hun vervolgers de politie overal per telefoon gewaarschuwd hadden, en hier en daar moesten zij dan ook een wedstrijd met een auto der openbare macht aangaan, die echter steeds in hun voordeel eindigde, daar geen dier wagens ook maar in de verste verte tegen de hunne was opgewassen.

Zij reden nu door het overschoone landschap van Caithness, en in den helderen nacht konden zij flauwtjes de omtrekken van de hen omringende bergen zien.

Twee uren rijden scheidden hen nog slechts

van Thurso, de noordelijkste groote plaats van Schotland.

Sedert drie uren had zich niets bijzonders voorgedaan, en reeds hoopten de beide vrienden veilig de kust te zullen bereiken.

Plotseling boog Raffles zich naar den snelheidsmeter voorover en bekeek deien nauwkeurig in het licht van het kleine electrische lampje dat er boven was aangebracht.

— Wat is er toch met den wagen, riep hij uit. Het is of hij moeilijk loopt!

— Dat is mij ook opgevallen, antwoordde Charles, maar ik meende dat het wel aan mij kon liggen, omdat ik mijzelf wat vermoeid begon te gevoelen!

— De wagen loopt merkbaar langzamer! riep Raffles uit.

— Dat is vreemd! Waaraan zou dat kunnen liggen? Er is niets stuk, de cylindere werken

alle vier voortreffelijk, de olietoevoer is zoo goed geregeld als het maar kan! Alle kleppen passen alsof zij zoo van de draaibank afkwamen! De vonk is zoo groot mogelijk, en de bougie heb ik nog geen uur geleden verwisseld met een schoone! Stil — nu weet ik het ineens — het is alsof de motor niet genoeg benzine krijgt!

— Maar hoe zou dat kunnen? We hebben het reservoir tot aan den rand gevuld!

— Ja, dat begrijp ik ook niet, of....

— Nu — ga door!

— Of het reservoir moet lek zijn!

Een angstig voor gevoel maakte zich van Raffles meester.

— Stop! beval hij. Ik wil zekerheid hebben!

Hij sprong van den wagen voor deze nog goed stilstond en liep naar de achterzijde van de auto.

Hij boog zich voorover naar den benzinehouder en bevoelde dien in het donker overal.

Een kreet ontsnapte hem!

— Het reservoir lekt! riep hij. Mijn hand is geheel nat! O, die schurken!

Charles was eveneens van zijn zetel gekomen en stond nu naast Raffles.

— Wat is er dan gebeurd? vroeg hij angstig.

— Wat er gebeurd is! Op een van de kleine plaatsen waar wij doorgekomen zijn, heeft een der veldwachters, die wel wist dat hij ons niet geheel alleen kon arresteeren, waarschijnlijk op bevel van Sullivan met een schaar of een ander scherp voorwerp het reservoir doorgestoken. Zie maar! De benzine druppelt er voortdurend uit.

Hij had zijn electriche zaklantaarn ontstoken en hield die nu bij een plek van het reservoir, waar duidelijk een kleine snede viel op te merken.

— Geen wonder dat de wagen langzamer is gaan loopen! kreet Raffles. Die Sullivan is onze vijand, Charles, maar ik kan niet anders dan hem hulde brengen voor dezen genialen inval! Ik had het zelf nauwelijks beter kunnen verzinnen. Eindelijk heb ik dan toch mijn portuur gevonden! En nu zullen wij eens zien wie de sterkste is, mijnheer Sullivan of ik!

Charles was, zonder daartoe het bevel te hebben afgewacht, naar de reparatiekist onder de chauffeursbank gelopen en was nu reeds bezig het lek dicht te soldeeren, waarbij Raffles op een veiligen afstand den steekvlambrander vasthield.

Binnen enkele seconden was het lek gerepareerd.

— Maar wie weet hoeveel benzine we op die manier al hebben verloren, zeide Charles zuchtend.

— Ik zal eens op den drukregelaar aflezen, kwam Raffles.

Hij verlichtte den meter met zijn zaklantaarn en riep verschrikt uit.

— Er is nog hoogstens voor een uur of misschien anderhalf rijden!

— En we zijn nog minstens twee uren van Thuso verwijderd! riep Charles uit.

— Instappen, beval Raffles kort. Het geeft niet of we daarover klagen. Het ligt er nu eenmaal toe. Hier kunnen we natuurlijk geen benzine krijgen en er blijft ons niets anders over dan te trachten in een der dorpen die we nog moeten passeeren, nieuwen voorraad op te doen.

Voort ging het weder door den donkeren nacht!

Charles had wel kunnen weenen, dat zijn geliefde wagen nu liep alsof hij een sukkelig oud man was, in plaats van een krachtig, stoutmoedig jongeling, die voor geen gevaar beducht is.

Een uur verliep.

Reeds begon in het Oosten een lichte streep zichtbaar te worden, die het aanbreken van den dag aankondigde.

De auto had haar gang nog meer moeten matigen, en Raffles zag wel in dat zij op deze wijze de kust zeker niet zouden halen.

En nog waren zij niet aan het einde van hun beproevingen!

Op een uur afstand van Thurso weerklonk plotseling een hevige knal door den stillen nacht.

De wagen kreeg een schok en slingerde zoo vervaarlijk, dat Charles, die aan het stuurwiel zat, de grootste moeite had den wagen in bedwang te houden.

— Wat is dat? schreeuwde hij ontzet.

— Band gesprongen, antwoordde Raffles, lakoniek.

Geen spier bewoog op het gelaat van den Grooten Onbekende.

Nu pas, in deze moeilijke omstandigheden toonde deze man zijn onverstoorden moed en koelbloedigheid.

De auto stopte.

De beide mannen stegen van hun zetel.

Raffles had gelijk, een der voorbanden was gesprongen!

— Hoe is dat in 's hemelsnaam mogelijk? riep Charles uit. De band is splinternieuw!

— De beste band is er niet tegen bestand over glasscherven en zware spijkers te moeten heenrijden, Charles! zeide Raffles bedaard.

— Wat zeg je daar?

— Ik zeg, dat die Sullivan een deksels slimme vos is en voor alle zekerheid ook maar per telegraaf heeft bevolen, den weg op verscheiden plaatsen met glas te bestrooien. Zie je wel, dat Baxter, bij hem vergeleken, maar een schooljongen is, en niet eens een heel snug-gere?

— Maar wat moeten we nu doen? riep Charles uit.

— We zullen eens overleggen, antwoordde Raffles kalm. De auto is natuurlijk niet meer te gebruiken. We hebben wel een reserveband, maar die zou ons zeker niet ver brengen, daar de weg bepaald over een groote lengte met splinters bezaaid is. Bovendien houdt ons dat te lang op, en ten derde zijn we toch zoo goed als door onze benzine heen. Ik moet zeggen dat die Sullivan zijn zaakjes goed doet. Maar hij heeft ons nog niet! Help eens even, Charles. Wij zullen op onze beurt die heeren wat oponthoud verschaffen.

Hij haalde alles wat de auto aan glaswerk bevatte er uit en liep, terwijl Charles zijn voorbeeld volgde, een vijftigtal meters terug. Toen verbijzelde hij alle flesschen en glazen op de steenen van den weg, strooide nog een handvol schroeven en groote spijkers uit de reparatiekist uit, en beschouwde toen zijn werk met tevreden gelaat.

— Zoo, dat zal hun een kleine maar onaangename verrassing veroorzaken, bromde hij.

Op dat oogenblik greep Charles hem bij den arm.

— Hoor jij niets? vroeg hij zacht.

Raffles luisterde scherp toe.

Een paar seconden verstreken.

Toen nam zijn gelaat een woeste uitdrukking aan.

— Daar zijn zij! siste hij tusschen de tanden.

In de verte klonk het door den afstand gedempte geraas van een voortijlende auto!

— Snel, wij hebben geen seconde te verliezen, riep Raffles.

De twee mannen snelden weder naar de auto terug.

— We zullen het laatste beetje benzine gebruiken om den wagen dwars over den weg te zetten, zeide Raffles. Hij nam achter het wiel plaats en draaide den wagen zoo, dat hij de geheele breedte van den weg innam.

— Uitstekend, riep hij verheugd uit. O, je hebt ons nog lang niet, Sullivan.

Maar het geraas van de naderende auto werd hoe langer hoe duidelijker.

— Die heeren schijnen dus toch nog een uitstekenden wagen te hebben gevonden, meende Raffles. Nu, we zullen eens zien hoe ver die hen brengt.

Hij keek om zich heen en wees naar een zich bewegend punt op een der weiden langs den weg, waar de morgendauw reeds zichtbaar werd.

— Wat staat daar, Charles? vroeg hij.

— Wel, een paard, zou ik zeggen, antwoordde de gevraagde verwonderd.

— Juist, en wel een jong en sterk paard. We zullen er ons trouwens van gaan overtuigen.

— Wat wil je....

— Op dat paard naar de naaste kustplaats rijden, die hier op geen uur loopens vandaan ligt — naar Wick!

Zonder antwoord af te wachten, stak Raffles snel eenige levensmiddelen in een lederen zak, hing dien om, en schreed op het paard toe, dat gekluisterd bleek te zijn, terwijl Charles hem volgde.

Nu was de auto van hun vervolgers zeer duidelijk hoorbaar.

Raffles maakte de kluisters van het paard los, wierp zich op den rug van het krachtige dier en trok Charles naast zich, waarna hij het paard met behulp van den halster op den weg bracht.

Nauwelijks waren zij daar of een luide knal bewees hun dat het afweermiddel had geholpen!

Raffles drukte het paard de hielen in de zijden en het dier snelde als de wind over den weg, die naar Wick voerde.

Plotseling knalden een paar schoten en een kogel suisde langs hun ooren.

— Komaan, riep Raffles lachend uit. De heeren doen ons de eer aan op ons te schieten! Zij hebben zeker de hoefslagen van ons paard gehoord en vermoeden wel wat wij van plan zijn.

— Het geluk heeft ons al weer gediend, zeide Charles, en als wij nu maar een schipper bereid vinden, om ons naar de Shetland-eilanden over te brengen....

— Dat doet iedere Engelsche schipper graag voor geld en goede woorden, hernam Raffles.

En hij had gelijk!

Een uur later kwamen zij ongedeerd in het stadje Wick aan, vonden daar een haringvissscher bereid om hen naar Laxfirth te brengen waar de motorboot van Raffles lag, en staken door een gunstige bries geholpen, naar Shetland over, waar zij om zeven uur in den morgen aankwamen!

HOOFDSTUK VIII.

DE SCHATKAMER.

Onmiddellijk nadat zij aan land waren gegaan, begaf Raffles zich naar den ouden zeerob, die zijn boot steeds bewaarde, en tevens het toezicht hield op den voorraad benzine, die Raffles steeds aanvulde, en een half uur later staken zij van wal, na zich te hebben verkwikt aan een voedzaam ontbijt in de gelagkamer van de eenige herberg van het stadje.

De motorboot van Raffles heette de „Seagull” en wél verdiende zij dien naam, want zij paarde aan de sierlijkheid van den stormvogel diens ongewone snelheid en kracht.

Als de wind vloog zij het kleine haventje uit, en koos het ruime sop.

— Nu, Edward, zeide Charles, nadat zij de kust reeds uit het oog hadden verloren, dat was op het nippertje! Zou Sullivan nu ons spoor niet bijster zijn?

— Hoe kan hij dat? Hij kan hoogstens niet weten met welke gelegenheid wij naar Torghatten oversteken, maar dat is dan ook alles! Hij heeft niets anders te doen dan te trachten, daar ook zoo spoedig mogelijk te zijn, nadat zijn plan om ons onderweg aan te houden, mislukt is.

— Zou hij een goede vaargelegenheid vinden?

— Waarom zou hij niet! Er zijn vlugge stoombooten genoeg te krijgen te Wick en anders elders aan de kust!

Geruimen tijd zwegen de vrienden, verzonken in de beschouwing van den onmetelijken oceaan, die hier en daar als het ware bespikkeld was met visscherspinken.

Maar een uur later voeren zij te midden van een geheel verlaten watervlakte. Geen spoor van eenig leven, uitgezonderd de stormvogels, die met wanluident gekras over de golven scheerden.

— Hier heb ik de sloep gevonden met de schipbreukelingen, zeide Raffles op ernstigen toon. Dezelfde schipbreukelingen die mij verkocht en verraden hebben en nu met mijn doodsvijanden jacht op mij maken als ware ik een stuk wild!

— Zeg mij eens waar je denkt te landen, zei Charles na eenige oogenblikken.

— Te Trondhjem, antwoordde Raffles. Daar zullen we een auto huren, om zoo spoedig mogelijk op de plaats van onze bestemming te zijn. Twee uren zullen voldoende zijn om den schat in veiligheid te brengen!

Weder zwegen de vrienden geruimen tijd en

reeds was de Noorsche kust als een blauwe nevel in het gezicht gekomen toen Charles, die zijn blikken over de watervlakte had laten varen, plotseling uitriep:

— Zie daar eens, Edward!

Raffles die aan het stuur zat, keek in de aangewezen richting.

Een donkere rookwolk was aan den gezichtseinder zichtbaar, blijkbaar afkomstig van een stoomschip, dat in volle vaart liep, en zooveel mogelijk stoom gemaakt had.

— We worden achtervolgd! riep Raffles uit. Ik vreesde het al! Die Sullivan is zoo taai als een bulhond, heb ik het je niet gezegd? Maar we zijn hem wel drie uur voor! En inhalen doet hij ons niet! Ik zal nog wat meer gas geven — het is wel niet heel goed voor de „Seagull” en we zullen danig schudden, maar dat moeten we er maar voor over hebben!

Een seconde later schoot de motorboot met ongehoorde snelheid door de golven. Zij trilde als iemand die aan hevige koorts lijdt — maar de zwarte rookpluim aan den einder werd hoe langer hoe onduidelijker en verdween eindelijk geheel!

— Zouden ze ons gezien hebben? vroeg Charles.

— Met een goeden kijker zeker!

— Dan weten ze dus ook, dat we naar Trondhjem koers zetten!

— Dat kan niet anders! Maar ik zeg je immers dat we hen nu minstens drie en misschien wel vier uur vóór zijn!

Het overige van de reis werd zwijgend afgelegd.

De twee vrienden bereikten de haven om drie uur in den middag en Raffles haastte zich een auto te huren, nadat hij de motorboot veilig had verborgen. De auto was verre van sierlijk en ook niet bepaald nieuw, maar de vluchtelingen waren maar al te verheugd, dat zij er nog een machtig waren geworden, al was het ook tegen een buitensporig hoogen prijs.

En opnieuw begon de dolle rit om de miljoenen!

De auto stoof langs afgronden, en bergstroomden, door het meest woeste gedeelte van Noorwegen, voorbij Lavanger, Virdalen, Snassen, Lamsor, Bindalen.

Om tien uur in den avond — de beide vrienden hadden weder onder het rijden gegeten,

om geen tijd te verliezen — snelde de auto langs de lang uitgerekte Thosenfjord, en naderde het doel van de reis.

Raffles en Charles waren zeer vermoeid, maar wisten van geen rust.

Zij gevoelden dat zij daaraan niet konden denken, voor het eiland Torghatten bereikt was.

Eensklaps, toen zij zich boven een dier talloze afgronden bevonden, die zich in deze woeste streken bevonden, bleef de auto stilstaan, kreunend als een doodelijk gewond dier.

— Ik had het wel gedacht, zeide Raffles, terwijl zich een diepe rimpel in zijn voorhoofd groefde. De wagen was niet bestand tegen dezen rit langs steile hellingen en over dezen afstand! Wij hebben er het uiterste van gevergd en nu is de wagen op!

Charles trachtte nog de auto in beweging te krijgen, maar al zijn pogingen waren vergeefs. De twee mannen stegen uit.

— Wat nu? vroeg Charles.

Raffles dacht eenige oogenblikken na.

Toen verhelderde zijn gelaat en hij antwoordde:

— Wij wachten!

— En als Sullivan ons inhaalt?

— Dat verwacht ik juist! Help mij eens de auto zoo ver mogelijk naar den rand van den weg, tot boven den bergstroom te duwen!

Beiden zetten zij hun krachtige schouders tegen den wagen en schoven hem zoover, dat de voorste wielen van den weg afgleden, en de auto met het voorste over den afgrond hing.

Raffles zocht nu een zwaren tak uit en sneed dien niet zonder moeite van een der boomen langs den weg.

— Zoo, zeide hij. Nu hebben we niets anders te doen dan te wachten! We zullen ons dien tijd ten nutte maken door iets te eten, want er staat ons nog zware arbeid te wachten!

Een uur verstreek.

Alom heerschte de diepste duisternis, die alleen verlicht werd als de maan tusschen de wolken te voorschijn kwam.

Niets was hoorbaar dan het dof geraas van den bergstroom, die op ongeveer tien meter diepte onder den bergweg doorbruischte.

Plotseling stak Raffles het hoofd op.

Zijn scherp oor had iets vernomen, iets als het gekuch van een motor, die met moeite een steilen weg opzeult!

— Vlug, Charles, zeide hij. Ik geloof dat zij daar zijn.

Hij greep den zwaren tak en schoof hem onder het achterstel van de auto.

Met de hulp van Charles duwde hij de auto, den tak als hefboom gebruikend, zoover vooruit, dat zij als het ware in evenwicht boven den afgrond zweefde.

Het geraas van de naderenden auto nam snel in kracht toe.

— Nu, Charles, fluisterde Raffles.

— Ik ben gereed! zeide Charles.

— Als ik je een teeken geef, dan slaken wij beiden een harden gil, en laten den wagen in den bergstroom storten! Opgelet!

Steeds dichterbij klonk het geraas van den motor.

De auto hunner vervolgers kon nu niet meer dan een honderdtal meters verwijderd zijn.

Raffles gaf het teeken.

Met inspanning van al hun krachten wrongen de twee mannen de auto over den rand van den bergweg, en terwijl de wagen met een luide plof in het hoog opspattende water stortte, en half op een vooruitstekende rotspunt bleef hangen, stieten Raffles en Charles een vreeselijken kreet uit, die wijd en zijd door het gebergte weerkaatst werd!

Daarop snelden zij zoo vlug hun voeten hen dragen konden naar een diepe spleet in den bergwand, dien zij te voren hadden opgemerkt, en verscholen zich daar.

Eenige minuten later kwam een auto aanrijden die stilhield op de plek waar zooeven het nage maakte ongeluk had plaats gegrepen.

Raffles en Charles zagen van uit hun schuilplaats, hoe een man uit de auto sprong en zich over den afgrond boog.

En daarop hoorden zij duidelijk een heldere stem zeggen:

— Hier is iedere verdere moeite overbodig, mannen! Het noodlot heeft dezen geheimzinnigen boosdoener en zijn metgezel achterhaald! Zij zijn met hun auto in dezen maalstroom gestort, en hun lichamen moeten door den woedenden stroom verzwolgen zijn!

— Zouden wij niet beproeven hen te redden, mijnheer? vroeg een andere stem.

— Dat zou vergeefsche moeite zijn, antwoordde de man, die het eerst gesproken had, en die niemand anders dan Sullivan was. Na dien val van tien meter op de rotsen kunnen zij onmogelijk meer in leven zijn! Ik ken de streken hier zeer goed daar ik er ieder jaar mijn vacantie doorbreng, en ik kan u verzekeren dat iemand die in een dezer bergstromen stort, reddeloos verloren is! Wij zullen doorrijden naar Felfjorden en morgen een onderzoek instellen op het eiland Torghatten! Wij hebben nu allen tijd!

De spreker steeg weder in de auto, en langzaam reed de wagen voorbij de schuilplaats van de twee vrienden... zoo langzaam, dat zij de gelukkig gesloten auto achterna konden snellen, en zich op de achterveeren hijschen.

Binnen een half uur was het kleine stadje Felfjorden bereikt.

Bijtijds waren Raffles en Charles weder van

den wagen gesprongen en in de duisternis verdwenen!

Zonder een oogenblik te verliezen snelden zij naar de kust, ontdeden zich van hun kleeren, die zij, met hun wapens, in een bundeltje op hun hoofd bonden, en begaven zich onversaagd te water.

In een kwartier waren zij den smallen zee-arm overgezwommen, die het vasteland van het eiland Torghatten scheidt.

Zij trokken hun kleederen weer aan, en liepen met snelle schreden, ten einde weder warm te worden, het kronkelende rotspad op, dat naar den top van het gebergte voerde.

Binnen een uur hadden zij dien top bereikt.

— Zoo, Charles, zeide Raffles, terwijl hij zich op den grond wierp, nu zullen wij eerst even overleggen alvorens verder te gaan!

— Wat zouden Sullivan en zijn mannen doen?

— Zoodra de dag aanbreekt, hierheen komen!

— Maar dan zul je geen tijd hebben den schat in veiligheid te brengen!

— Dat heb ik ook bedacht! Hun auto is toch te snel gebleken! En daarbij kwam nog het ongeluk met onzen eigen wagen!

— Maar wat moeten we dan doen?

— Jij moet hen hierheen brengen!

— Wat zeg je daar! riep Charles uit.

— Het kan niet anders! Je houdt je, alsof je hen niet ziet, en beklimt de rots zóó dat zij jou goed kunnen volgen.

— En moet ik hen dan tot binnen je schatkamer lokken?

— Neen! Maar wel naar een dergelijke verborgen schuilplaats, die ik oorspronkelijk had willen gebruiken, voor ik de groote, veel betere grot had gevonden! De rest kun je aan mij overlaten! Ik beloof je, dat zij in mijn macht zijn, zoodra zij een voet in die grot hebben gezet. En nu zullen wij eenige uren rust nemen. Sta op en volg mij!

De twee mannen stonden op. Raffles steeg nog een twintigtal meters hooger, tot hij een soort tafelland had bereikt, dat zich tot vlak boven de zee uitstreckte. Daar liep hij zonder aarzelen op een bijna onzichtbare spleet in den bodem toe, van ongeveer twee centimeter breedte, richtte zich naar het oosten, en telde zeer nauwkeurig een en dertig passen in oostelijke richting.

Daarna ontstak hij zijn zaklantaarn.

Hij stond nu vlak voor een rotswand van ongeveer twee meter hoog, die op het eerste gezicht volmaakt gesloten leek.

Met behulp van zijn lantaarn belichtte hij nu dien rotswand, tot hij blijkbaar een herkenningsteeken had gevonden, dat in de rots was gekrast.

Daarop deed hij tien nauwkeurig afgemeten passen in de richting van de zee, tot hij stilhield en Charles wenkte om zich bij hem te voegen.

— Zie je iets op dezen wand? vroeg Raffles hem.

Charles keek met de grootste aandacht toe.

— Ik kan volstrekt niets onderscheiden, zeide hij tenslotte, nadat hij tevergeefs had getracht, een spleet of opening te ontdekken.

— Dan bewijs je mijn metselaars talent hulde, zeide Raffles glimlachend. Ik zou de opening trouwens zelf niet kunnen terug vinden als ik de plek niet zeer zorgvuldig had opgemeten! De cijfers staan in mijn hersens gegrift! Ik zal nu den wand eens goed bijlichten — daar bij dit kleine takje dat daar uit de rots groeit! Zie je daar niets?

Charles keek scherp toe.

Raffles greep Charles bij de hand en leidde hem zoo een tiental schreden verder. Toen bukte hij.

— Zie daar eens, zeide hij, terwijl hij naar den grond wees.

Een dunne staaldraad! riep Charles.

— Ja! Ieder die hier binnentreedt, moet onvermijdelijk tegen dien draad aanloopen, waardoor de indringer een mechanisme in beweging brengt, dat de deur weder doet toevallen, die met geen aardsche macht weer is open te krijgen als ik het niet wil! Stap er over heen — zoo — en volg mij nu!

— Je hebt me gewaarschuwd, en daarom zie ik het, maar anders zou ik zeker dat grijze knopje, dat volstrekt niet van de omgeving te onderscheiden is, stellig niet ontdekt hebben!

Zonder een woord te spreken, drukte Raffles op het knopje, dat niet grooter dan een erwt was, en dadelijk schoof geruischloos een stuk van den rotswand terzijde van ongeveer vier decimeters breedte.

— Hier is de ingang van mijn schatkamer, zeide Raffles ernstig. Een half jaar lang heb ik geheel alleen gewerkt om een steenen schuifdeur, welker kleur geheel met die van de rots overeen kwam, voor de sleep te bevestigen en de electrische installatie aan te brengen, die de deur... en de val in beweging brengt! Ik zal licht maken, anders zou jij zelf er in loopen!

Hij ging de gang binnen die zich nu voor hen opende en drukte op een knop.

Een helder electrisch licht stroomde plotseling door de gang.

De gang verbreedde zich snel tot een grot van aanzienlijken omvang, waarvan de bodem echter vrij steil naar beneden liep.

Vijf minuten schreden zij zoo voort, tot Raffles een zijgang insloeg, en weder een knop om draaide, waardoor de gang in een zee van licht werd gebaad.

Zij stonden voor een zwaren eiken deur.

— Ook die heb ik zelf geheel alleen vervaardigd en aangebracht, zeide Raffles, terwijl hij een sleutel uit zijn zak haalde en de deur opende.

De twee mannen traden nu een tweede grot binnen, die veel kleiner in omvang was dan de eerste.

Ten derden male ontstak Raffles licht.

En Charles bleef als aan den grond vastgenageld staan!

Het schouwspel was er dan ook wel naar, dat het de stoutste fantasieën moest overtreffen!

Op de rekken langs de wanden lagen staven zilver en goud, en hooger waren tropeeën opgehangen die met de prachtigste wapenen prikten, die ooit in het kasteel van een adellijk heer hebben gepronkt. Een schoon gebeeldhouwde tafel van ebbenhout in het midden van de grot was beladen met een stapel gouden munten, die een waarde van een ton gouds moest vertegenwoordigen!

Op den bodem langs de wanden stonden met ijzer beslagen kisten, die Raffles een voor een opende en waaruit hem een oogverblindende gloed tegemoet kwam! Zij waren gevuld met edelgesteenten van de meest verschillende soorten: Smaragden, turkooizen, robijnen, diamanten, snoeren barnsteen, saffieren, ametisten, karbonelsteenen, topazen, in het kort, hier leken alle rijkdommen van Aladins Grot ten toon gespreid te zijn!

Raffles genoot even van de verbazing van zijn metgezel, en zeide toen:

— Hier ligt voor een waarde van vijf miljoen pond sterling, beste Charles! En nu zullen wij wat rust gaan nemen, beste vriend, want het moeilijkste staat ons nog te wachten!

Hij begaf zich naar een muurkast die overvloedig gevuld was met verduurzaamde levensmiddelen, en spoedig zaten zij aan den maaltijd, te midden van die oogverblindende pracht!

— En nu zal ik je even zeggen wat ik van je verwacht, Charles, zeide Raffles. Zooals ik je al zeide, is er hier op het eiland een tweede grot, die ik zeer goed ken en die ik reeds vele jaren vroeger bestemd heb voor het doel, dat ik je zal duidelijk maken. Ik kan de vijanden met mijn kijker zeer ver zien aankomen, nog vóór zij zich inschepen. Dan begeef je je naar de kust en lokt hen naar de tweede grot.

— Is die hier ver vandaan?

— Minstens een kwartier loopen. Je neemt een lantaren mee en gaat de grot in. Zij zullen je zeker volgen. Je loopt recht door, tot je een kleine cirkelvormige ruimte hebt bereikt. Het zal je toeschijnen dat je nu niet verder kunt, maar dat is slechts schijn! Aan je rechterhand zul je een zeer grooten steen van een meter of twee in omvang zien liggen. Ruk de houten pin uit den wand boven dien steen en deze zal

wegdraaien en een klein gat vrijmaken, waardoor je heen kruipt; drie meter verder zul je weer in de buitenlucht zijn, achter een dicht boschje dat den uitgang bedekt. Trek de tweede pin weg die je daar zult vinden en de steen zal weder op zijn plaats terugdraaien. De twee pin-
nen steek je in je zak en het zal nu onmogelijk zijn den steen van zijn plaats te krijgen. Loop snel weer terug naar den ingang en voeg je bij me. Zorg dat je een masker bij je steekt, en vooral, handel vlug, maar niet zoo dat de vijanden je uit het oog verliezen!

— Wapens? vroeg Charles lakoniek.

— Twee revolvers! En nu kunnen we wel gaan slapen!

Beiden strekten zich op een matras uit, die in een hoek van de schatkamer lag en genoten eenige uren welverdiende rust....

Den volgenden ochtend werd Charles gewekt door Raffles, die hem bij den schouder heen en weer trok.

— Sta op! Daar komen ze aan! beval Raffles.

— Ze hadden nog wel een uur of wat weg kunnen blijven, zeide Charles, maar nu het er eenmaal toe ligt....

Met deze wijsgeerige opmerking stond hij op en volgde Raffles naar den uitgang van de grot.

Raffles schoof de geheime deur weder behoedzaam op haar plaats en het was nu weder volstrekt onmogelijk iets van den ingang te ontdekken.

Daarna gingen zij beiden naar den rand van de klip, zorgvuldig zorgdragende dat zij niet tegen de lucht afstaken.

— Daar komen ze! zei Raffles nogmaals, naar een sloep wijzende, die, door drie paar krachtige armen geroeid, snel naderde.

— Aan het werk dan! riep Charles uit. Hij keek zijn lantaren nog eens na, verzekerde zich dat zijn revolvers zich op hun plaats bevonden en verhief zich nu in zijn volle lengte, zoodat hij vanuit zee dadelijk moest worden gezien.

Daarna liep hij sluipend naar de tweede grot.

Een kwartier later kropen zeven mannen als katten tegen den bergwand op, den eenzamen klimmer achterna....

Het waren Sullivan en zijn mannen!

Charles deed nauwkeurig wat zijn meester hem had gezegd, liep de tweede grot in, na zich met een snellen blik te hebben overtuigd dat de politiemannen hem volgden, bereikte de kleine ruimte, rukte de pin uit den wand boven den reusachtigen steen, en zag tot zijn groote verbazing hoe het gevaarte smel en geruischloos op een onzichtbare spil draaide. Hij kroop door het gat, juist toen hij de schreden van de achtervolgers hoorde naderen, bereikte het bosch en trok de tweede pin uit den rotsmuur. Daarna holde hij zoo snel als zijn beenen hem dragen konden weder naar den ingang van de rots.

Maar hij had dien nog niet bereikt, toen een onderdrukte kreet zijn oor trof. Hij verhaastte zijn schreden nog, gedreven door een bang voor gevoel, en rende het plateau op.

Wat hij daar zag, deed hem dadelijk naar zijn revolver grijpen.

Raffles worstelde met de beide matrozen, aan den rand van den afgrond boven de zee!

Charles begreep onmiddellijk wat er gebeurd was: de twee schurken, zeer wantrouwend, hadden er de voorkeur aan gegeven buiten de grot te blijven en hadden Raffles overvallen terwijl deze zich, niets vermoedend, naar den ingang begaf.

Charles snelde naar zijn meester en richtte zijn revolver op Ferguson, maar Raffles riep hem toe:

— Niet schieten! Zoo zou je alles bederven!

Op dat oogenblik waren de worstelende personen tot vlak bij den rand van den afgrond genaderd. Charles slaakte een kreet van woede en vertwijfeling. Hij wilde een der schurken om het middel grijpen, maar reeds had Raffles met reuzenkrachten zich weten te bevrijden, en juist toen de beide ellendelingen hem over den rand van het ravijn wilden werpen, greep hij hen beiden beet.

Een laatste krachtsinspanning.... en met een vreeselijken kreet stortten de twee schurken van een hoogte van driehonderd meter in zee!

— En nu snel, zeide Raffles, nog hijgend van inspanning bij de verdediging van zijn leven. Als een stormwind vlogen de twee mannen de grot in.

Onder het loopen deden zij hun maskers voor. Raffles haalde een zeer krachtige lantaarn van onder zijn jas te voorschijn.

— En nu even stil loopen, fluisterde hij. We moeten hen overvallen. Neem je revolver ter hand.

Zwijgend en op de teenen loopend legden zij den laatsten afstand af.

Het gerucht van verscheidene stemmen werd hoorbaar en steeds duidelijker.

Plotseling werd de grot met een oogverblindende gloed verlicht en een machtige stem donderde:

— Handen op!

Alsof ze aan een snoer zaten, gingen vijf paar handen de hoogte in!

— Neem hun de revolvers af! klonk dezelfde stem uit de duisternis.

Charles had den politiemannen in een oogenblik de wapens afgenomen en deze in zijn zakken gestoken.

— Zoo heeren, nu kunnen wij even praten, zeide Raffles spottend, terwijl hij in het licht van zijn eigen lantaarn trad. Gij hebt u kranig geweed, dat moet ik bekennen. Ik ben gewoon, ook aan mijn vijanden recht te laten wederbaren! Maar gij hadt te doen met een man, die zich nooit door u laat grijpen. Weet gij wie ik ben? Ik ben John Raffles, en wee degene, die zich tegen mij verzet of mij durft weerstaan.

Sullivan werd doodsbleek op het hooren van deze vreeselijke stem en een vuur van machteloozen haat glom in zijn oogen.

— Ik weet, mijnheer Sullivan, zoo vervolgde Raffles, dat wij nog wel vaker tegenover elkaar zullen komen te staan! Ik hoop, dat het dan steeds als eerlijke tegenstanders zal zijn! Voor het oogenblik echter zal ik genoodzaakt zijn, u een dag hier te houden! Ik wensch niet weder zoo snel te reizen, begrijpt gij? De schurken, die mij verraden en bijna verkocht hebben, zijn dood. Gij zoudt vergeefs zoeken naar wat gij zoo gaarne zoudt willen vinden, want naar gij ziet ben ik u vóór geweest en heb deze grot leeggehaald. Hier heb ik een zak met levensmiddelen voor een vollen dag! Morgen op dit uur zal een der vreedzame bewoners van dit eiland, die — ik zweer het u — niets van mijn geheim wisten, u op mijn bevel komen bevrijden. Ik zal hem den sleutel geven van de deur, die gij niet zoudt kunnen openen al waart gij een tweede Ali Baba! En nu, heeren, vaarwel! Ik wensch u een aangename zeereis! Gij hebt eenmaal van zeer nabij met Raffles kennis gemaakt — bidt den hemel dat het de laatste maal geweest moge zijn!

Hij wierp den zak met levensmiddelen op den grond en verliet met Charles de grot, de lantaarn en den revolver nog steeds op de zwijgende en verbitterde vijanden gericht houdend, waarna hij de deur sloot....

Een uur later vloog de „Seagull” frank en vrij over de dartelevolven naar Engeland!

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN